

UNIUNEA EUROPEANĂ

PARLAMENTUL EUROPEAN

CONSILIUL

**Bruxelles, 24 februarie 2026
(OR. en)**

**2025/0045(COD)
LEX 2496**

**PE-CONS 66/2/25
REV 2**

**SIMPL 217
ANTICI 219
ECOFIN 1788
EF 429
DRS 101
COMPET 1381
FIN 1586
COH 258
CODEC 2180**

DIRECTIVĂ

**A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
DE MODIFICARE A DIRECTIVELOR 2006/43/CE, 2013/34/UE,
(UE) 2022/2464 ȘI (UE) 2024/1760
ÎN CEEA CE PRIVEȘTE ANUMITE CERINȚE DE RAPORTARE
PRIVIND DURABILITATEA DE CĂTRE ÎNTREPRINDERI
ȘI ANUMITE CERINȚE PRIVIND DILIGENȚA NECESARĂ
ÎN MATERIE DE DURABILITATE A ÎNTREPRINDERILOR**

DIRECTIVA (UE) 2026/...
A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 24 februarie 2026

de modificare a Directivelor 2006/43/CE, 2013/34/UE,

(UE) 2022/2464 și (UE) 2024/1760

**în ceea ce privește anumite cerințe de raportare privind durabilitatea de către întreprinderi
și anumite cerințe privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 50 și 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară²,

¹ JO C, C/2025/4212, 20.8.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/4212/oj>.

² Poziția Parlamentului European din 16 decembrie 2025 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 24 februarie 2026.

întrucât:

- (1) În comunicarea sa din 11 februarie 2025 intitulată „O Europă mai simplă și mai rapidă: comunicare privind punerea în aplicare și simplificarea”, Comisia trasează o viziune pentru o agendă de punere în aplicare și simplificare menită să aducă îmbunătățiri rapide și vizibile cetățenilor și întreprinderilor pe teren. Pentru aceasta este nevoie nu doar ca lucrurile să fie abordate treptat, și este necesar ca Uniunea să ia măsuri temerare pentru a atinge respectivul obiectiv. Comisia, Parlamentul European, Consiliul, autoritățile statelor membre de la toate nivelurile și părțile interesate trebuie să colaboreze pentru a raționaliza și a simplifica atât normele Uniunii, cât și normele naționale și regionale și pentru a eficientiza punerea în aplicare a politicilor.

- (2) În contextul angajamentului Comisiei de a reduce sarcinile de raportare și de a spori competitivitatea, este necesar să se aducă modificări specifice Directivelor 2006/43/CE³, 2013/34/UE⁴, (UE) 2022/2464⁵ și (UE) 2024/1760⁶ ale Parlamentului European și ale Consiliului pentru a atinge aceste obiective, menținând în același timp obiectivele de politică specificate în comunicarea Comisiei din 11 decembrie 2019 intitulată „Pactul verde european” (denumită în continuare „Pactul verde european”) și în comunicarea Comisiei din 8 martie 2018 intitulată „Planul de acțiune privind finanțarea creșterii durabile” (denumită în continuare „Planul de acțiune privind finanțarea durabilă”).

³ Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2006/43/oj>).

⁴ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj>).

⁵ Directiva (UE) 2022/2464 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2022 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 537/2014, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea de către întreprinderi (JO L 322, 16.12.2022, p. 15, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2464/oj>).

⁶ Directiva (UE) 2024/1760 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iunie 2024 privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 și a Regulamentului (UE) 2023/2859 (JO L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj>).

- (3) Având în vedere modificarea domeniului de aplicare în ceea ce privește întreprinderile supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea, este disproporționat să se impună ca firmele de audit care doresc să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea să fie supuse unor cerințe de aprobare care sunt echivalente cu cele pentru firmele de audit care efectuează audituri ale situațiilor financiare. Aceste cerințe de aprobare se referă la persoanele fizice care desfășoară activitatea în numele firmei de audit, la majoritatea drepturilor de vot deținute de firma de audit și la majoritatea membrilor organului administrativ sau de conducere al firmei de audit. Firmele de audit care doresc să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea ar trebui să se asigure doar că desemnează cel puțin un partener-cheie în materie de durabilitate care îndeplinește cerințele în scopul aprobării și care este autorizat ca auditor statutar în statul membru în cauză.
- (4) Articolul 26a alineatul (1) din Directiva 2006/43/CE, prevede ca statele membre să se asigure ca auditorii statutari și firmele de audit respectă, când efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, standardele de asigurare limitată ce urmează să fie adoptate de Comisie până la 1 octombrie 2026. Întreprinderile au manifestat preocupări cu privire la activitatea desfășurată de prestatorii de servicii de asigurare și au exprimat nevoia de flexibilitate în abordarea riscurilor specifice și a problemelor critice identificate în domeniul asigurării durabilității. Comisia ar trebui să țină seama de respectivele preocupări atunci când lucrează la standardele de asigurare limitată. Lipsa unor standarde de asigurare armonizate contribuie la problemele cu care se confruntă întreprinderile și, prin urmare, este important ca Comisia să adopte un act delegat corespunzător. Pentru a acorda suficient timp elaborării standardelor de asigurare limitată, termenul pentru adoptarea acestora ar trebui să fie amânat până la 1 iulie 2027.

- (5) Articolul 26a alineatul (3) al doilea paragraf din Directiva 2006/43/CE împuternicește Comisia să adopte standarde de asigurare rezonabilă până la 1 octombrie 2028, în urma unei evaluări a fezabilității pentru auditori și pentru întreprinderi. Pentru a evita o creștere a costurilor de asigurare pentru întreprinderi, ar trebui să fie eliminată cerința de a adopta standarde de asigurare rezonabilă.

- (6) Articolul 45 din Directiva 2006/43/CE impune autorităților competente ale unui stat membru să înregistreze auditorii și entitățile de audit din țări terțe care emit rapoarte de asigurare referitoare la informațiile privind durabilitatea aferente unor entități din țări terțe ale căror valori imobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată în statul membru respectiv. Condițiile pentru o astfel de înregistrare se referă la cerințele care trebuie îndeplinite de majoritatea membrilor organului administrativ sau de conducere al entității de audit dintr-o țară terță, la cerințele care trebuie îndeplinite de auditorul din țara terță, la standardele de asigurare care trebuie utilizate și la publicarea unui raport anual de transparență de către entitatea de audit din țara terță. În plus, statele membre se asigură că auditorii și entitățile de audit din țări terțe înregistrați intră sub incidența sistemelor lor de supraveghere, a sistemelor lor de asigurare a calității și a sistemelor lor de investigații și sancțiuni. Ținând seama de peisajul internațional actual în ceea ce privește reglementarea raportării privind durabilitatea și a asigurării acesteia și având în vedere că înregistrarea este necesară pentru a asigura valabilitatea rapoartelor de asigurare în cadrul Uniunii, ar fi disproporționat să se impună ca respectivele condiții de înregistrare să fie îndeplinite în primii ani de aplicare a regimului de asigurare a durabilității. În plus, supravegherea auditorilor și a entităților de audit din țări terțe înregistrați depinde de existența unor decizii privind echivalența sau caracterul adecvat. Prin urmare, pe parcursul unei perioade de tranziție, ar trebui să fie introduse condiții de înregistrare simplificate și o exceptare de la supraveghere pentru auditorii și entitățile de audit din țări terțe care emit rapoarte de asigurare referitoare la informațiile privind durabilitatea aferente unor entități din țări terțe ale căror valori imobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată într-un stat membru. Înregistrarea simplificată ar trebui să fie posibilă cu condiția furnizării anumitor informații autorităților competente ale statului membru în cauză. Autoritățile competente ar trebui să refuze înregistrarea în cazul în care informațiile respective nu sunt furnizate.

(7) Articolul 19a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE impune întreprinderilor mari și întreprinderilor mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune, să pregătească și să publice raportări privind durabilitatea la nivel individual. Raportul intitulat „Viitorul competitivității europene” a identificat cadrul de raportare privind durabilitatea ca fiind „o sursă majoră de sarcină de reglementare”, concluzionând în acest sens că „este necesar să se țină seama într-o mai mare măsură de dimensiunea întreprinderilor afectate de reglementare”. Pentru a reduce sarcina de raportare impusă întreprinderilor și pentru a atinge obiectivele de raportare într-un mod mai echilibrat, obligația de a pregăti și publica raportări privind durabilitatea la nivel individual ar trebui să se limiteze doar la întreprinderile cu o cifră de afaceri netă mai mare de 450 000 000 EUR și cu o medie de peste 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar, conform definiției prevăzute în măsurile naționale de transpunere a Directivei 2013/34/UE. Respectivul domeniu de aplicare mai bine direcționat, care ar trebui să se aplice și în ceea ce privește grupurile și emitenții, va asigura faptul că sarcina raportării obligatorii privind durabilitatea este limitată la întreprinderile, grupurile și emitenții cei mai mari. Astfel de întreprinderi, grupuri și emitenți joacă rolul cel mai important în ceea ce privește impactul de mediu, cel social și cel asupra guvernancei. În același timp, aceștia sunt cei mai în măsură să absoarbă costurile asociate raportării de mediu, sociale și de guvernance. Întreprinderile, grupurile și emitenții care se situează sub pragurile specificate au în continuare posibilitatea de a efectua o raportare voluntară privind durabilitatea, această posibilitate fiind facilitată în mod semnificativ de standardele de raportare voluntară privind durabilitatea introduse prin prezenta directivă.

- (8) Articolul 1 alineatul (3) din Directiva 2013/34/UE precizează că întreprinderile de asigurare și instituțiile de credit care sunt întreprinderi mari sau întreprinderi mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune fac obiectul cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute în directiva respectivă, indiferent de forma lor juridică. Întrucât prezenta directivă restrânge domeniul de aplicare al raportării privind durabilitatea la nivel individual, o astfel de restrângere a domeniului de aplicare ar trebui să se aplice și întreprinderilor de asigurare și instituțiilor de credit.
- (9) În scopul asigurării coerenței legislației privind finanțarea durabilă, este important să se analizeze dacă cerințele de mediu, sociale și de guvernanță sau de durabilitate pentru sectorul financiar, inclusiv legislația sectorială privind serviciile financiare, așteptările autorităților europene de supraveghere (AES) și așteptările în materie de supraveghere la nivel național sunt formulate sau adaptate într-un mod care să asigure coerența cu obligațiile de raportare privind durabilitatea prevăzute în Directiva 2013/34/UE. Menținerea coerenței, inclusiv în ceea ce privește întreprinderile care nu intră în domeniul de aplicare al articolelor 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE, va necesita o atenție deosebită și ar putea necesita acțiuni din partea Parlamentului European, a Consiliului, a Comisiei și a AES.

- (10) Deși Fondul european de stabilitate financiară (FESF) instituit prin Acordul-cadru privind FESF este exceptat de la regimul de raportare privind durabilitatea prevăzut în Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁷ în temeiul articolului 8 din directiva respectivă, FESF face obiectul cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute în Directiva 2013/34/UE. Deși este o întreprindere mare constituită sub o formă juridică enumerată în directiva respectivă, FESF are un mandat care este în mare măsură similar cu cel al Mecanismului european de stabilitate (MES) și anume de a proteja stabilitatea financiară în Uniune prin acordarea de asistență financiară temporară statelor membre a căror monedă este euro. Cu toate acestea MES nu face obiectul cerințelor de raportare privind durabilitatea. Prin urmare, pentru ca FESF să beneficieze de același tratament ca MES în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și în scopul asigurării coerenței cu regimul de exceptare prevăzut în Directiva 2004/109/CE, FESF ar trebui să fie exceptat de la regimul de raportare privind durabilitatea prevăzut în Directiva 2013/34/UE.

⁷ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2004/109/oj>).

- (11) Articolul 19 alineatul (1) al patrulea paragraf din Directiva 2013/34/UE impune întreprinderilor mari și întreprinderilor mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune și anume întreprinderilor care fac obiectul raportării obligatorii privind durabilitatea, să raporteze informații privind principalele resurse necorporale și rolul acestora în modelul de afaceri al întreprinderii și în crearea de valoare pentru întreprindere. Pentru a asigura coerența cu noul domeniu de aplicare și pentru a atinge obiectivele unei astfel de raportări într-un mod mai echilibrat, respectiva cerință ar trebui să se aplice numai întreprinderilor cu o cifră de afaceri netă mai mare de 450 000 000 EUR și cu peste 1 000 de angajați în medie în cursul exercițiului financiar.

- (12) Articolul 19a alineatul (3) din Directiva 2013/34/UE impune întreprinderilor să raporteze informații cu privire la propriile operațiuni și la lanțul lor valoric. Există dovezi că întreprinderile din lanțul valoric, inclusiv întreprinderile mici și mijlocii, primesc cereri de informații disproporționate din partea întreprinderilor raportoare, în pofida limitărilor existente prevăzute în directiva respectivă. Prin urmare, este necesar să se introducă măsuri de protecție pentru întreprinderile din lanțul valoric care nu depășesc media de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar precedent, pentru a limita sarcina pentru întreprinderile respective (denumite în continuare „întreprinderi protejate”). Întreprinderile raportoare ar trebui să se poată baza pe o declarație pe proprie răspundere prezentată de întreprinderile din lanțul lor valoric în scopul stabilirii dimensiunii întreprinderilor respective. Nu ar trebui să fie necesară nicio verificare suplimentară din partea întreprinderii raportoare. Cu toate acestea, întreprinderea raportoare nu ar trebui să se bazeze pe o dimensiune autodeclarată pe care o știe că este în mod vădit incorectă sau este de așteptat în mod rezonabil să știe că este în mod vădit incorectă. Atunci când încearcă să obțină informații despre lanțul lor valoric, întreprinderilor raportoare ar trebui să li se interzică să solicite întreprinderilor protejate informații care depășesc anumite limite. Aceste limite ar trebui să reflecte limitele specificate de standardele de raportare voluntară privind durabilitatea care urmează să fie adoptate de Comisie. În același timp, întreprinderilor protejate din lanțul valoric al întreprinderilor raportoare ar trebui să li se acorde dreptul legal de a refuza să furnizeze informații care depășesc limitele respective. Pentru a se asigura aplicarea efectivă a acestui drept și pentru a se evita, pentru întreprinderile mai mici, impunerea sarcinii de a evalua în mod proactiv dacă acest drept se aplică, întreprinderile raportoare care aleg să solicite informații care depășesc limitele respective ar trebui să aibă obligația de a se asigura că întreprinderile protejate sunt informate cu privire la care sunt informațiile suplimentare solicitate și despre dreptul lor legal de a refuza să le furnizeze.

Pentru a asigura proporționalitatea, domeniul de aplicare al acestui „plafon al lanțului valoric” ar trebui să fie limitat astfel cum se prezintă în continuare. În primul rând, plafonul nu ar trebui să interzică partajarea de informații în mod voluntar, de exemplu informațiile care sunt partajate în mod obișnuit între întreprinderile dintr-un anumit sector. În al doilea rând, acesta nu ar trebui să aducă atingere niciunei obligații care ar putea exista, fie în temeiul unui contract, fie în temeiul dreptului Uniunii sau dreptului intern, de a furniza informații care nu depășesc informațiile precizate în standardul voluntar. În al treilea rând, plafonul lanțului valoric ar trebui să se aplice numai colectării de informații efectuate în scopul raportării informațiilor privind durabilitatea, astfel cum se prevede în Directiva 2013/34/UE. Acesta nu ar trebui să aducă atingere cerințelor Uniunii de a desfășura un proces de diligență necesară sau o colectare de informații efectuată în orice alt scop, cum ar fi pentru gestionarea riscurilor de către întreprinderea raportoare. Ar trebui să se considere că întreprinderile care raportează în conformitate cu respectivele limitări respectă obligația de raportare a informațiilor privind lanțul valoric, astfel cum se prevede în Directiva 2013/34/UE. Este important ca întreprinderile raportoare să solicite informații de la întreprinderile din lanțul lor valoric numai în măsura în care este necesar. În special, este important ca acestea să solicite mai puține informații decât cele specificate în standardele de raportare voluntară în cazul în care nu au nevoie de toate informațiile respective. Prestatorii de servicii de asigurare ar trebui să își pregătească opinia de asigurare respectând măsurile de protecție prevăzute pentru întreprinderile din lanțul valoric. În plus, recunoscând că nu toate informațiile necesare pot fi disponibile de la întreprinderile din lanțul valoric, întreprinderea raportoare ar trebui să poată îndeplini cerințele de raportare pentru informațiile privind lanțul valoric prin utilizarea informațiilor obținute direct de la întreprinderile din lanțul său valoric sau a estimărilor pentru informațiile respective, după caz.

- (13) Având în vedere modificarea seriei datelor de aplicare prevăzute în Directiva (UE) 2022/2464, Directiva 2013/34/UE ar trebui să fie modificată pentru a simplifica perioada de tranziție de trei ani și pentru a clarifica faptul că aceasta începe din momentul în care o întreprindere devine obligată să raporteze informații privind durabilitatea în conformitate cu Directivele 2013/34/UE și (UE) 2022/2464.

(14) În anumite circumstanțe, întreprinderilor ar trebui să li se permită, sub rezerva asigurării, să omită anumite informații atunci când aplică cerințele de raportare privind durabilitatea. Astfel de circumstanțe ar trebui să fie stabilite și clarificate. În primul rând, în anumite cazuri, prezentarea de informații privind durabilitatea ar putea prejudicia grav poziția comercială a unei întreprinderi. În astfel de cazuri, întreprinderii ar trebui să i se permită să omită informațiile de acest fel, sub rezerva îndeplinirii unor condiții specifice pentru omisiune pentru a se asigura faptul că astfel de cazuri rămân excepționale și că interesele utilizatorilor informațiilor raportate privind durabilitatea sunt, de asemenea, protejate în mod adecvat. În acest context, poziția comercială a întreprinderii raportoare nu este prejudiciată în mod semnificativ de faptul că întreprinderile din țări terțe nu sunt obligate să raporteze aceleași informații. În al doilea rând, întreprinderile ar trebui să poată omite informații corespunzând informațiilor privind capitalul intelectual, proprietatea intelectuală, know-how-ul sau rezultatele inovării care ar putea fi considerate secrete comerciale, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului⁸. În al treilea rând, întreprinderile ar trebui să poată omite informații clasificate. În sfârșit, ar putea exista informații care ar trebui să rămână confidențiale din motive care nu au legătură cu prejudiciul comercial, cu secretul comercial sau cu clasificarea. În special, întreprinderile ar trebui să aibă libertatea de a omite informații care trebuie să fie protejate împotriva accesului sau divulgării neautorizate în temeiul altor acte juridice ale Uniunii sau în temeiul dreptului intern. În plus, cerințele de raportare privind durabilitatea nu ar trebui să oblige întreprinderile să prezinte informații care ar aduce atingere vieții private a persoanelor fizice sau securității persoanelor fizice sau juridice. Acest lucru este deosebit de important în contextul geopolitic actual. În special întreprinderile din domeniul apărării trebuie să dispună de o marjă de apreciere pentru a nu prezenta informații sensibile a căror divulgare ar putea aduce atingere propriei securități sau securității altor persoane juridice, inclusiv a statelor membre.

⁸ Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj>).

- (15) Articolul 29c alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE împuternicește Comisia să adopte standarde limitate de raportare privind durabilitatea precizând informația care urmează să fie raportată de către întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune, instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate, întreprinderile de asigurare captive și întreprinderile de reasigurare captive care se bazează pe derogarea prevăzută la articolul 19a alineatul (6) din directiva respectivă, în temeiul căreia efectuează o raportare limitată privind durabilitatea. Întrucât prezenta directivă exclude întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune de la regimul de raportare privind durabilitatea, ar trebui să fie eliminată împuternicirea Comisiei de a adopta acte delegate pentru a institui standarde de raportare privind durabilitatea pentru respectivele întreprinderi mici și mijlocii. În consecință, trimiterile la articolul 29c din Directiva 2013/34/UR ar trebui să fie eliminate din directiva respectivă.
- (16) În temeiul articolului 19a alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, întreprinderile mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune pot să opteze pentru o derogare de la regimul de raportare privind durabilitatea în primii doi ani de aplicare a acestuia. Întrucât prezenta directivă exclude întreprinderile mici și mijlocii de la regimul de raportare privind durabilitatea, dispoziția care permite derogarea de doi ani ar trebui să fie eliminată.

- (17) Articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE impune societăților-mamă ale grupurilor de o anumită dimensiune să elaboreze și să publice raportări privind durabilitatea la nivel consolidat. Cu toate acestea, este oportun să se sporească flexibilitatea în cazul holdingurilor financiare. În special, în cazul în care un grup de dimensiunea respectivă există numai datorită diverselor investiții ale unui holding financiar, raportarea consolidată ar putea prezenta dificultăți și sarcini practice și poate avea o utilitate limitată pentru alți participanți pe piață. În consecință, societățile financiare holding care sunt societăți-mamă ale unor astfel de grupuri ar trebui să poată alege dacă să raporteze informații consolidate privind durabilitatea sau dacă să omită astfel de informații. Respectiva opțiune ar trebui să fie strict limitată în lumina obiectivului său. Aceasta ar trebui să se aplice numai în cazul în care societatea-mamă îndeplinește definiția unui holding financiar, inclusiv cerința de a nu se implica direct sau indirect în gestionarea filialelor, fără a aduce atingere drepturilor sale în calitate de acționar. Printre aceste drepturi se numără dreptul de vot în cadrul adunărilor generale ale acționarilor, care ar putea, în funcție de normele naționale în materie de drept al societăților, să se refere printre altele la numirea membrilor organelor de conducere, administrative și de supraveghere ale întreprinderilor în care există participații, pentru a asigura supravegherea și protecția corespunzătoare a respectivelor investiții. În plus, holdingurile financiare ar trebui să aibă respectiva opțiune numai în cazul în care dețin participații în întreprinderi ale căror modele de afaceri și operațiuni sunt independente unele de celelalte. Acest lucru exclude cazurile în care filialele unui holding financiar sunt strâns interconectate prin activitățile lor comerciale, de exemplu atunci când activitățile unei filiale permit sau sprijină direct activitățile unei alte filiale. În cele din urmă, respectiva opțiune nu ar trebui să afecteze nicio obligație de raportare care s-ar putea aplica altor întreprinderi din grup, de exemplu în cazul în care o întreprindere din grup intră sub incidența articolului 19a sau 29a din Directiva 2013/34/UE în nume propriu.

(18) Directiva (UE) 2022/2464 impune anumitor întreprinderi să raporteze informații privind durabilitatea în conformitate cu standardele europene obligatorii de raportare privind durabilitatea (ESRS). În iulie 2023 Comisia a adoptat primul set de ESRS. Pentru a realiza rapid simplificarea și raționalizarea raportării privind durabilitatea, Comisia va adopta un act delegat în termen de șase luni de la intrarea în vigoare a prezentei directive, cu scopul de a revizui primul set de ESRS în vederea reformării substanțiale a ESRS prin: (i) eliminarea punctelor de date considerate cel mai puțin importante pentru raportarea cu scop general privind durabilitatea; (ii) stabilirea priorității, în măsura posibilului, a punctelor de date cantitative asupra textului descriptiv; (iii) realizarea unei distincții suplimentare între punctele de date obligatorii și cele voluntare; (iv) transmiterea unor instrucțiuni clare despre modul de aplicare a principiului pragului de semnificație, pentru a asigura faptul că întreprinderile sunt obligate să raporteze numai informații semnificative și pentru a reduce riscul ca prestatorii de servicii de asigurare să încurajeze din greșeală întreprinderile să raporteze informații care nu sunt necesare sau să aloce resurse excesive procesului de evaluare a semnificației; (v) îmbunătățirea coerenței cu legislația Uniunii, inclusiv legislația privind serviciile financiare și (vi) luarea în considerare, în cea mai mare măsură posibilă, a interoperabilității cu standardele mondiale de raportare financiară. Revizuirea va clarifica dispozițiile considerate neclare și va simplifica structura și prezentarea standardelor. De asemenea, Comisia va efectua orice alte modificări care ar putea fi considerate necesare având în vedere experiența dobândită în cursul aplicării primului set de standarde europene de raportare privind durabilitatea. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui, de asemenea, să țină seama de dificultățile cu care s-ar putea confrunta întreprinderile în ceea ce privește colectarea de informații de la actorii din întregul lor lanț valoric, în special de la cei care nu sunt supuși cerințelor de raportare privind durabilitatea și de la furnizorii de pe piețele și din economiile emergente.

- (19) Atunci când componența unui grup se modifică în cursul exercițiului financiar ca urmare a achiziției sau a fuziunii de întreprinderi, integrarea întreprinderilor respective în procesul de raportare privind durabilitatea pentru același exercițiu financiar ar putea necesita mai mult timp și poate genera dificultăți administrative. Prin urmare, este oportun să se permită societății-mamă care face obiectul cerințelor de raportare consolidată privind durabilitatea să amâne raportarea privind durabilitatea pentru astfel de întreprinderi nou achiziționate sau fuzionate pentru exercițiul financiar următor. În plus, atunci când o întreprindere iese dintr-un grup de întreprinderi în cursul exercițiului financiar, ar fi disproporționat să se impună societății-mamă care face obiectul cerințelor de raportare consolidată privind durabilitatea să furnizeze informații privind durabilitatea referitoare la întreprinderea respectivă pentru același exercițiu financiar. Prin urmare, este oportun să se permită societății-mamă să nu includă în raportul de gestiune consolidat pentru exercițiul financiar respectiv informațiile privind durabilitatea referitoare la întreprinderea care a ieșit din grup. Având în vedere că anumite evenimente care afectează întreprinderile care au fost achiziționate sau fuzionate sau care au ieșit din grupul de întreprinderi ar putea avea totuși un efect asupra impacturilor, riscurilor sau oportunităților grupului legate de aspectele de durabilitate, este oportun să se impună societății-mamă care alege să nu furnizeze informații despre durabilitate cu privire la respectivele întreprinderi, pentru un exercițiu financiar, să indice evenimentele semnificative respective în raportul său de gestiune consolidat.

- (20) Articolul 29b alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2013/34/UE împuternicește Comisia să adopte, prin intermediul unor acte delegate, standarde de raportare sectoriale, primul set de astfel de standarde urmând să fie adoptat până la 30 iunie 2026. Pentru a evita o creștere a numărului de puncte de date prescrise pe care întreprinderile au obligația să le raporteze, împuternicirea respectivă ar trebui să fie eliminată. În funcție de cererea din partea întreprinderilor care fac obiectul cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute în Directiva 2013/34/UE, Comisia ar putea sprijini întreprinderile prin furnizarea de orientări sectoriale care să ilustreze și să faciliteze aplicarea ESRS într-un anumit sector, inclusiv orientări privind efectuarea evaluării dublei semnificații, menită să identifice aspectele de durabilitate care ar putea fi semnificative pentru o întreprindere tipică care își desfășoară activitatea în sectorul respectiv. Orice astfel de orientări ar trebui să se întemeieze pe consultarea cu părțile interesate relevante. După caz, ar putea fi luate în considerare standardele internaționale relevante.

- (21) Articolul 29b alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE impune ca standardele de raportare privind durabilitatea să nu precizeze prezentările de informații care le-ar impune întreprinderilor să obțină din partea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii din lanțul lor valoric alte informații în afara celor care trebuie prezentate în temeiul standardelor de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune. Întrucât prezenta directivă exclude întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune de la regimul de raportare privind durabilitatea și pentru a reduce sarcina de raportare pentru întreprinderile mai mici din lanțul valoric care nu sunt obligate să raporteze cu privire la durabilitatea lor, standardele de raportare privind durabilitatea nu ar trebui să precizeze prezentările de informații care le-ar impune întreprinderilor să obțină de la întreprinderile din lanțul lor valoric care au, în medie, până la 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar alte informații în afara celor care sunt prezentate în temeiul standardelor de raportare voluntară privind durabilitatea aferente întreprinderilor care nu sunt obligate să raporteze cu privire la durabilitatea lor.

(22) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte un act delegat pentru a prevedea standarde de raportare privind durabilitatea care să poată fi utilizate pe bază voluntară de întreprinderile protejate. Standardele respective ar trebui să fie proporționale și relevante în raport cu capacitățile și caracteristicile întreprinderilor respective și proporționale cu amploarea și complexitatea activităților lor. Alte întreprinderi care nu sunt obligate să raporteze informații despre durabilitate ar trebui, de asemenea, să poată alege să utilizeze standardele respective. Standardele de raportare voluntară privind durabilitatea ar trebui să utilizeze un limbaj simplificat și să țină seama de principiul „a gândi mai întâi la scară mică”, utilizând modularitatea care permite flexibilitate și progres în ceea ce privește publicarea de informații. Standardele de raportare voluntară privind durabilitatea ar trebui să țină seama, în cea mai mare măsură posibilă, de Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁹. Standardele respective ar trebui să precizeze, de asemenea, dacă este posibil, structura care urmează să fie utilizată pentru prezentarea informațiilor respective. Până când Comisia adoptă standardele de raportare voluntară privind durabilitatea, întreprinderile care raportează voluntar informații privind durabilitatea au libertatea de a face acest lucru în conformitate cu Recomandarea (UE) 2025/1710 a Comisiei¹⁰, întemeiată pe standardul de raportare voluntară pentru IMM-uri (VSME) elaborat de EFRAG. Pentru a asigura continuitatea și proporționalitatea, standardele de raportare voluntară privind durabilitatea adoptate de Comisie prin intermediul unui act delegat ar trebui să se bazeze pe recomandarea respectivă.

⁹ Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2009/1221/oj>).

¹⁰ Recomandarea (UE) 2025/1710 a Comisiei din 30 iulie 2025 referitoare la un standard de raportare voluntară privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii (JO L, 2025/1710, 5.8.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2025/1710/oj>).

- (23) Pentru a se asigura că standardele de raportare voluntară privind durabilitatea rămân aliniată la evoluțiile relevante pentru raportarea privind durabilitatea, Comisia ar trebui să revizuiască standardele respective cel puțin o dată la patru ani. Atunci când efectuează revizuirea respectivă, Comisia ar trebui să țină seama în mod corespunzător de evoluțiile relevante pentru raportarea privind durabilitatea, precum și de măsura în care standardele permit întreprinderilor să atingă obiectivele relevante, inclusiv: (i) furnizarea de informații care răspund nevoilor în materie de date ale întreprinderilor care solicită informații privind durabilitatea de la furnizorii lor; (ii) furnizarea de informații care răspund nevoilor de date ale instituțiilor financiare și ale investitorilor, facilitând astfel accesul întreprinderilor la finanțare; (iii) îmbunătățirea gestionării aspectelor legate de durabilitate, inclusiv, după caz, a aspectelor de mediu și sociale, cum ar fi poluarea și sănătatea și siguranța forței de muncă, într-un mod care să consolideze competitivitatea și reziliența întreprinderilor; și (iv) contribuția la o economie mai durabilă și mai favorabilă incluziunii. În cazul în care obiectivele respective nu sunt îndeplinite, Comisia ar trebui să modifice standardele în consecință.

(24) Articolul 29d din Directiva 2013/34/UE impune întreprinderilor care fac obiectul cerințelor prevăzute la articolele 19a și 29a din directiva respectivă să își pregătească raportul administratorilor sau raportul consolidat al administratorilor, după caz, în formatul de raportare electronic unic prevăzut la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei¹¹ și să își marcheze raportarea privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului¹², în conformitate cu formatul de raportare electronic precizat în regulamentul delegat respectiv. Pentru a oferi claritate întreprinderilor, ar trebui să se precizeze că, până la adoptarea astfel de norme privind marcarea raportării privind durabilitatea prin intermediul Regulamentului delegat (UE) 2019/815 al Comisiei, întreprinderile nu ar trebui să aibă obligația de a-și marca raportarea privind durabilitatea.

¹¹ Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei din 17 decembrie 2018 de completare a Directivei 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind specificarea unui format de raportare electronic unic (JO L 143, 29.5.2019, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/815/oj).

¹² Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2020/852/oj>).

- (25) Articolul 33 alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE precizează că membrii organelor administrative, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi au responsabilitatea colectivă de a se asigura că anumite documente sunt întocmite și publicate în conformitate cu cerințele directivei respective. Pentru a oferi flexibilitate întreprinderilor și pentru a reduce sarcina de raportare care le revine, statele membre ar trebui să poată prevedea ca responsabilitatea colectivă a membrilor organelor administrative, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi pentru respectarea cerințelor din directiva respectivă în ceea ce privește digitalizarea raportului administratorilor să se limiteze la publicarea acestuia în formatul de raportare electronic unic, inclusiv la marcarea raportării privind durabilitatea în cadrul acestuia.

(26) În temeiul articolului 40a alineatul (1) al patrulea și al cincilea paragraf din Directiva 2013/34/UE, anumite filiale din Uniune ale unei întreprinderi dintr-o țară terță care generează o cifră de afaceri netă de peste 150 000 000 EUR în Uniune sau, în absența unor astfel de filiale, o sucursală din Uniune a unei întreprinderi dintr-o țară terță care generează o cifră de afaceri netă de peste 40 000 000 EUR publică și pune la dispoziție informații privind durabilitatea la nivel de grup, sau, dacă nu este cazul, la nivel individual, a întreprinderii din țara terță. Pentru a ușura sarcina întreprinderilor din țări terțe într-o proporție similară cu reducerea sarcinii întreprinderilor cărora li se aplică articolele 19a și 29a din directiva respectivă, pragul cifrei de afaceri nete pentru întreprinderea dintr-o țară terță ar trebui să fie majorat de la 150 000 000 EUR la 450 000 000 EUR. În plus, din motive de reducere a sarcinii, ar trebui să fie ajustată, de asemenea, dimensiunea unei filiale a unei întreprinderi dintr-o țară terță și a unei sucursale a unei întreprinderi dintr-o țară terță pentru ca astfel de filiale și sucursale să intre în domeniul de aplicare al Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea. Pragul cifrei de afaceri nete pentru filiala unei întreprinderi dintr-o țară terță și pentru sucursala unei întreprinderi dintr-o țară terță ar trebui să fie stabilit la 200 000 000 EUR. Cerințele de raportare pentru filiala întreprinderii dintr-o țară terță sau sucursala întreprinderii dintr-o țară terță prevăzute la articolul 40a sunt diferite de cerințele de raportare pentru întreprinderi prevăzute la articolele 19a și 29a. Filiala întreprinderii dintr-o țară terță sau sucursala întreprinderii dintr-o țară terță care face obiectul articolului 40a are doar obligația de a publica și de a pune la dispoziție raportul privind durabilitatea furnizat de întreprinderea dintr-o țară terță, în timp ce întreprinderile cărora li se aplică articolele 19a și 29a au obligația să raporteze în nume propriu. Prin urmare, nu este necesar să se aplice aceleași praguri atunci când se identifică ce filiale sau sucursale fac obiectul cerințelor de raportare în temeiul articolului 40a și ce întreprinderi fac obiectul cerințelor de raportare în temeiul articolelor 19a și 29a. În plus, pentru a asigura condiții de concurență echitabile, societăților-mamă din țări terțe care sunt holdinguri financiare ale căror filiale au modele de afaceri și operațiuni independente unele de celelalte, ar trebui să li se permită să nu publice și să nu pună la dispoziție un raport privind durabilitatea în conformitate cu articolul 40a.

- (27) Pentru a se asigura că întreprinderile pot avea acces la informații practice cu privire la aplicarea standardelor de raportare obligatorie și voluntară privind durabilitatea, astfel cum sunt prevăzute în Directiva 2013/34/UE, și pentru a ușura sarcina aplicării respectivelor standarde de raportare privind durabilitatea, Comisia ar trebui să prevadă un portal online special. Portalul online special ar trebui să ofere acces la informații, orientări și sprijin, inclusiv la modele relevante, cu privire la respectivele standarde de raportare privind durabilitatea. Portalul online special ar trebui să fie interconectat cu măsurile de sprijin online oferite de statele membre, în cazul în care acestea există, pentru a ține seama de contextul național.
- (28) Pentru a reduce sarcina administrativă care decurge din îndeplinirea cerințelor de raportare privind durabilitatea, asociate în principal cu colectarea datelor, prelucrarea datelor și schimbul de date între întreprinderi, Comisia ar trebui să prezinte un raport privind inițiativele care le permit întreprinderilor să colecteze, să prelucreze și să facă schimb de date în mod securizat, fără sincope și automatizat. Aceasta ar trebui să includă: furnizarea unor formate de date digitale armonizate, standardizate și structurate pentru un schimb eficient de date de activitate între întreprinderi, cum ar fi facturile electronice sau rapoartele digitale pe baza standardelor de raportare voluntară privind durabilitatea pentru IMM-uri; stabilirea unor cerințe tehnice minime pentru sistemele digitale utilizate pentru gestionarea și raportarea datelor privind durabilitatea pentru a asigura interoperabilitatea; asigurarea accesului la date fiabile și calificate; și asigurarea posibilității de a face schimb de date prin intermediul unei infrastructuri deschise și comune a Uniunii pentru schimbul de date.

- (29) Pentru a adapta pragurile cifrei de afaceri nete pentru întreprinderile care fac obiectul cerințelor de raportare privind durabilitatea, deoarece, cu timpul, inflația le va eroda valoarea reală, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legislație¹³. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (30) Articolul 5 alineatul (2) primul paragraf din Directiva (UE) 2022/2464 precizează datele până la care statele membre aplică cerințele de raportare privind durabilitatea prevăzute în Directiva 2013/34/UE, aceste date fiind diferite în funcție de dimensiunea întreprinderii în cauză. Având în vedere că doar întreprinderile cu o cifră de afaceri netă mai mare de 450 000 000 EUR și cu peste 1 000 de angajați în medie în cursul exercițiului financiar, la nivel de grup, după caz, urmează să fie supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea, criteriile de stabilire a datelor de aplicare ar trebui ajustate, iar trimiterea la întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune ar trebui să fie eliminată.

¹³ JO L 123, 12.5.2016, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinsttit/2016/512/oj.

- (31) Este important să se asigure securitatea juridică cu privire la restrângerea domeniului de aplicare în ceea ce privește întreprinderile supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea, în special în ceea ce privește domeniul de aplicare personal al dispozițiilor relevante în fiecare moment. În consecință, articolul 5 alineatul (2) primul paragraf litera (a) din Directiva (UE) 2022/2464, care vizează primul set de întreprinderi care fac obiectul directivei respective, ar trebui să fie modificat pentru a limita aplicarea sa la trei exerciții financiare începând cu 1 ianuarie 2024. Pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2027 sau după această dată, ar trebui să se aplice articolul 5 alineatul (2) primul paragraf litera (b) din Directiva (UE) 2022/2464, care vizează al doilea set de întreprinderi care fac obiectul directivei respective. În consecință, întreprinderile care intră sub incidența articolului 5 alineatul (2) primul paragraf litera (a) din directiva menționată, dar nu intră sub incidența literei (b) de la paragraful respectiv, astfel cum au fost modificate literele respective prin prezenta directivă, nu se vor încadra în domeniul de aplicare al prezentei directive începând cu exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2027 sau după această dată. Cu toate acestea, în vederea reducerii sarcinii cât mai rapid posibil, statele membre ar trebui să poată scuti aceste întreprinderi de obligațiile de raportare în ceea ce privește exercițiile financiare care încep între 1 ianuarie 2025 și 31 decembrie 2026. Statele membre au obligația de a pune în aplicare respectiva scutire într-un mod care să asigure respectarea principiului securității juridice.

- (32) Articolul 5 alineatul (2) al treilea paragraf din Directiva (UE) 2022/2464 precizează datele până la care statele membre aplică cerințele de raportare privind durabilitatea prevăzute în Directiva 2004/109/CE, aceste date fiind diferite în funcție de dimensiunea emitentului în cauză. Având în vedere că doar întreprinderile cu o cifră de afaceri netă mai mare de 450 000 000 EUR și cu peste 1 000 de angajați în medie în cursul exercițiului financiar, la nivel de grup, după caz, urmează să fie supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea, criteriile de stabilire a datelor de aplicare ar trebui să fie ajustate, iar trimiterea la întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune ar trebui să fie eliminată.

(33) Este important să se asigure securitatea juridică cu privire la restrângerea domeniului de aplicare în ceea ce privește emitenții supuși cerințelor de raportare privind durabilitatea, în special în ceea ce privește domeniul de aplicare personal al dispozițiilor relevante în fiecare moment. În consecință, articolul 5 alineatul (2) al treilea paragraf litera (a) din Directiva (UE) 2022/2464, care vizează primul set de emitenți care fac obiectul directivei respective, ar trebui să fie modificat pentru a limita aplicarea sa la trei exerciții financiare începând cu 1 ianuarie 2024. Pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2027 sau după această dată, ar trebui să se aplice articolul 5 alineatul (2) al treilea paragraf litera (b) din Directiva (UE) 2022/2464, care vizează al doilea set de emitenți cărora li se aplică directiva respectivă. În consecință, emitenții care intră sub incidența articolului 5 alineatul (2) al treilea paragraf litera (a) din directiva menționată, dar nu intră sub incidența literei (b), astfel cum au fost modificate literele respective prin prezenta directivă, nu se vor încadra în domeniul de aplicare al prezentei directive începând cu exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2027 sau după această dată. Cu toate acestea, în vederea reducerii sarcinii cât mai rapid posibil, statele membre ar trebui să poată scuti acești emitenți de obligațiile de raportare în ceea ce privește exercițiile financiare care încep între 1 ianuarie 2025 și 31 decembrie 2026. Statele membre au obligația de a pune în aplicare respectiva scutire într-un mod care să asigure respectarea principiului securității juridice.

- (34) Ca urmare a modificării domeniului de aplicare referitor la întreprinderile care fac obiectul obligațiilor de raportare privind durabilitatea, dispozițiile privind evaluarea și raportarea din Directiva (UE) 2022/2464 ar trebui să fie ajustate. Pentru a se asigura îndeplinirea obiectivului Uniunii de a permite publicarea de date suficiente privind durabilitatea întreprinderilor, Comisia ar trebui să evalueze caracterul adecvat al noului domeniu de aplicare al Directivei (UE) 2022/2464, astfel cum este modificată prin prezenta directivă. Este oportun ca evaluarea respectivă să se bazeze, în special, pe o analiză a nevoilor de date privind durabilitatea pentru a mobiliza investiții private în vederea atingerii obiectivelor Pactului verde european, pe de o parte, și pe influența raportării privind durabilitatea asupra competitivității întreprinderilor din Uniune, pe de altă parte. De asemenea, este important ca revizuirea să țină seama de cele mai bune practici dezvoltate și de nivelul real de pregătire a întreprinderilor pentru a furniza informații privind durabilitatea în temeiul Directivei (UE) 2022/2464e. În acest scop și având în vedere principiul proporționalității, atunci când Comisia analizează o posibilă extindere a domeniului de aplicare, este important să analizeze dacă este oportun să se echilibreze respectiva extindere cu posibilitatea de a stabili un regim de raportare simplificat.
- (35) Directiva (UE) 2024/1760 nu trebuie să constituie un motiv de reducere a nivelului de protecție a anumitor drepturi și interese prevăzut în dreptul intern sau de convențiile colective aplicabile la momentul adoptării directivei respective. Totuși, acest lucru nu ar trebui să împiedice statele membre să își adapteze legislația națională privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor, aplicabilă la momentul adoptării Directivei (UE) 2024/1760, atunci când pun în aplicare directiva respectivă, pentru a spori sau a asigura alinierea la aceasta, în special în ceea ce privește domeniul de aplicare.

- (36) Directiva (UE) 2024/1760 nu are drept scop asigurarea unui cadru cuprinzător pentru protecția drepturilor omului sau a mediului în contextul funcționării întreprinderilor. În schimb, aceasta urmărește să armonizeze legislația națională privind obligațiile generale de diligență ale întreprinderilor și răspunderea în acest sens, asigurând astfel faptul că întreprinderile care își desfășoară activitatea pe piața internă contribuie la dezvoltarea durabilă. Procesele de diligență necesară mai curând completează decât înlocuiesc obligațiile juridice specifice care se aplică pentru a proteja, direct sau indirect, drepturile omului sau mediul. Respectivele obligații juridice specifice le includ pe cele care derivă din, printre multe alte exemple, legislația în domeniul muncii, timpului de lucru și egalității; legislația privind sănătatea și securitatea la locul de muncă, inclusiv în ceea ce privește manipularea de materiale periculoase; standardele în domeniul construcțiilor și legislația privind zonarea clădirilor, precum și legislația care reglementează siguranța produselor sau a alimentelor. Toate obligațiile juridice de acest fel rămân în afara domeniului de aplicare al Directivei (UE) 2024/1760, cu excepția cazului și în măsura în care acestea stabilesc obligații generale de diligență. Pentru a spori securitatea juridică și pentru a se asigura faptul că libertatea de reglementare necesară este menținută în mod explicit, Directiva (UE) 2024/1760 ar trebui să fie modificată pentru a se clarifica mai bine limitele domeniului de aplicare al directivei respective.

(37) Directiva (UE) 2024/1760 le impune anumitor întreprinderi o gamă largă de obligații de diligență. Din acest motiv, domeniul său de aplicare este limitat la întreprinderile deosebit de mari. Cu toate acestea, raportul intitulat „Viitorul competitivității europene” a identificat cadrul privind diligența necesară ca fiind „o sursă majoră de sarcină de reglementare”, concluzionând în acest sens că „este necesar să se țină seama într-o mai mare măsură de dimensiunea întreprinderilor afectate de reglementare”. În plus, Directiva (UE) 2024/1760 își poate atinge cel mai bine obiectivele în raport cu întreprinderile cele mai mari, care au cea mai mare influență asupra lanțurilor lor valorice, cel mai mare impact asupra drepturilor omului și asupra mediului și cele mai importante resurse pentru a pune în aplicare cu seriozitate diligența necesară. Din toate aceste motive și în concordanță cu obiectivul esențial de simplificare, domeniul de aplicare al Directivei (UE) 2024/1760 ar trebui să fie restrâns. Pragul cifrei de afaceri de 450 000 000 EUR ar trebui să fie majorat la 1 500 000 000 EUR, iar pragul de 1 000 de angajați ar trebui să fie ridicat la 5 000 de angajați. În consecință, pragurile privind societățile care au încheiat acorduri de franciză sau de licență ar trebui să fie majorate la 75 000 000 EUR în ceea ce privește redevențele și la 275 000 000 EUR în ceea ce privește cifra de afaceri.

(38) Articolul 4 alineatul (1) din Directiva (UE) 2024/1760 interzice statelor membre să introducă în dreptul lor intern dispoziții din domeniul reglementat de directiva menționată care să stabilească obligații de diligență în materie de drepturi ale omului și de mediu diferite de cele prevăzute în dispozițiile specifice din directiva respectivă. Pentru a asigura faptul că statele membre nu prevăd dispoziții diferite de cele din directivă și pentru a evita crearea unui cadru de reglementare fragmentat, care să conducă la insecuritate juridică și la sarcini inutile, dispozițiile de armonizare deplină ale Directivei (UE) 2024/1760 ar trebui să fie extinse astfel încât să includă și aspectele esențiale ale procesului de diligență necesară. Printre aceste dispoziții se numără, în special, cele privind obligația de identificare, obligația de a stabili ordinea de prioritate a impacturilor negative, obligațiile de abordare a impacturilor negative care au fost sau ar fi trebuit să fie identificate, obligația de a prevedea un mecanism de depunere a plângerilor și de notificare, obligația de a monitoriza măsurile de diligență necesară și obligația de a raporta cu privire la chestiunile care fac obiectul directivei respective. În același timp, ar trebui să se permită în continuare statelor membre să introducă dispoziții mai stricte privind alte aspecte sau dispoziții referitoare la diligența necesară care sunt mai specifice în ceea ce privește obiectivul sau domeniul vizat. Astfel de dispoziții includ dispoziții din dreptul intern care să reglementeze impacturi negative specifice sau sectoare specifice de activitate, pentru a asigura un nivel diferit de protecție a drepturilor omului, a drepturilor în materie de ocupare a forței de muncă și a drepturilor sociale, a mediului sau a climei. Pentru a spori securitatea juridică și pentru a asigura libertatea de reglementare necesară, în special în ceea ce privește riscurile specifice emergente pentru care obligațiile de diligență ar putea fi importante, ar trebui să fie clarificat faptul că astfel de dispoziții includ obligații de diligență în ceea ce privește produse, servicii sau situații specifice. În schimb, normele naționale care nu se limitează la un obiectiv sau un domeniu specific, reglementând, de exemplu, procesul de diligență necesară în general sau la nivelul unui întreg sector, nu constituie astfel de dispoziții.

(39) Articolul 5 din Directiva (UE) 2024/1760 obligă statele membre să se asigure că întreprinderile mari care depășesc o anumită dimensiune își îndeplinesc obligația de diligență în ceea ce privește drepturile omului și mediul. Articolul 8 din directiva menționată le impune întreprinderilor respective să ia măsuri adecvate pentru a identifica și a evalua impacturile negative, ținând seama de factorii de risc relevanți. Întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a efectua un studiu preliminar, exclusiv pe baza informațiilor disponibile în mod rezonabil, pentru a identifica domeniile generale din cadrul propriilor operațiuni, al operațiunilor filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțurile lor de activități, al operațiunilor partenerilor lor de afaceri în care este cel mai probabil să se producă impacturi negative. Atunci când efectuează studiul preliminar, întreprinderile nu sunt obligate să identifice în mod sistematic impacturile negative la nivel de entitate, ci mai degrabă să evalueze domenii generale. În cadrul studiului preliminar, întreprinderile ar trebui să se bazeze exclusiv pe informațiile de care dispun în mod rezonabil, ceea ce, ca regulă generală, va exclude solicitarea de informații de la partenerii de afaceri. Cu toate acestea, întreprinderile beneficiază de flexibilitate pentru a decide care sunt informațiile de care dispun în mod rezonabil.

(40) Pe baza rezultatelor studiului preliminar, întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a realiza o evaluare aprofundată în domeniile în care au fost identificate cele mai probabile și cele mai grave impacturi negative. Întreprinderile nu ar trebui să aibă obligația să solicite informații de la partenerii de afaceri dacă nu au fost identificate riscuri probabile și grave. Evaluarea aprofundată ar trebui să aibă drept obiectiv obținerea de informații exacte și fiabile, în special cu privire la natura, amploarea, cauzele, gravitatea și probabilitatea impacturilor negative identificate, pentru a-i permite întreprinderii să stabilească, după caz, ordinea de prioritate a impacturilor negative reale și potențiale identificate în conformitate cu Directiva (UE) 2024/1760 și să adopte măsuri adecvate de abordare a acestora în conformitate cu directiva respectivă. Pentru a oferi o flexibilitate suplimentară întreprinderilor, atunci când o întreprindere a identificat impacturi negative care sunt la fel de probabile sau la fel de grave în mai multe domenii, întreprinderea respectivă ar trebui să poată acorda prioritate evaluării impacturilor negative care implică parteneri de afaceri direcți. Întreprinderile au doar obligația de a lua măsuri adecvate pentru a identifica impacturile negative. Prin urmare, acestea nu sunt obligate să identifice fiecare impact negativ din operațiunile lor, cele ale filialelor lor și cele ale partenerilor lor de afaceri. În unele cazuri, acest lucru ar putea duce la neidentificarea unui astfel de impact și, prin urmare, la neprevenirea, neatenuarea, nestoparea sau nereducerea la minimum a acestuia, în pofida faptului că întreprinderea și-a respectat pe deplin obligațiile care îi revin în temeiul Directivei (UE) 2024/1760. Rezultă că întreprinderile nu ar fi sancționate în temeiul directivei respective pentru un astfel de impact.

- (41) Pentru a limita efectul de transfer al obligațiilor către alte întreprinderi, inclusiv către întreprinderile mici și mijlocii și întreprinderile mici cu capitalizare medie, în ceea ce privește evaluarea aprofundată a partenerilor de afaceri, întreprinderile care fac obiectul Directivei (UE) 2024/1760 ar trebui să solicite informații de la partenerii de afaceri numai în cazul în care informațiile respective sunt necesare. Este important ca fiecare cerere să fie specifică, rezonabilă și proporțională. În cazul partenerilor de afaceri cu mai puțin de 5 000 de angajați, întreprinderile ar trebui să solicite informații numai atunci când informațiile nu pot fi obținute în mod rezonabil prin alte mijloace, cum ar fi din informațiile pe care le dețin sau din alte surse.
- (42) Articolul 8 alineatul (3) din Directiva (UE) 2024/1760 le impune statelor membre să se asigure că, în scopul identificării și evaluării impacturilor negative, întreprinderile au dreptul de a utiliza resurse adecvate, inclusiv rapoarte independente și informații colectate prin mecanismul de notificare și procedura de tratare a plângerilor prevăzute în directiva respectivă. Pentru a reduce sarcina legată de conformitate a întreprinderilor și a partenerilor de afaceri relevanți, ar trebui să se precizeze că soluțiile digitale, inițiativele sectoriale și multipartite ar putea constitui, de asemenea, resurse adecvate. Prin urmare, întreprinderile ar trebui să poată obține informațiile necesare prin inițiative sectoriale și multipartite, pentru a evita duplicarea cererilor. Cu toate acestea, întreprinderile au, de asemenea, libertatea de a obține informațiile în mod individual.

- (43) Întrucât impacturile negative ar trebui să fie ierarhizate în funcție de gravitatea și probabilitatea lor și abordate treptat, dacă nu este posibil să abordeze în același timp și pe deplin toate impacturile negative pe care le-a identificat, o întreprindere nu ar trebui să fie sancționată în temeiul Directivei (UE) 2024/1760.
- (44) Întreprinderile s-ar putea afla în situații în care producția lor se bazează în mare măsură pe factori de producție de la unul sau mai mulți furnizori specifici. În special, în cazul în care operațiunile comerciale ale unui astfel de furnizor sunt asociate cu impacturi negative grave, implică munca copiilor sau aduc prejudicii semnificative mediului, iar întreprinderea a epuizat fără succes toate măsurile de diligență necesară pentru a aborda astfel de impacturi, întreprinderea ar trebui, în ultimă instanță, să suspende relația de afaceri, continuând totodată să colaboreze cu furnizorul în vederea găsirii unei soluții, folosindu-se, dacă este posibil, de orice efect de levier sporit rezultat din suspendare. Suspendarea ar trebui să înceteze odată ce impactul negativ este abordat.

- (45) Pentru a reduce sarcina asupra întreprinderilor și pentru o colaborare mai proporțională cu părțile interesate, întreprinderile ar trebui să fie obligate să colaboreze numai cu lucrătorii, cu reprezentanții acestora, inclusiv cu sindicatele, precum și cu persoanele și comunitățile ale căror drepturi sau interese sunt sau ar putea fi afectate în mod direct de produsele, serviciile și operațiunile întreprinderii, ale filialelor sale și ale partenerilor săi de afaceri și care au o legătură cu etapa specifică a procesului de diligență necesară desfășurat. Sunt vizate persoanele sau comunitățile din vecinătatea instalațiilor exploatare de parteneri de afaceri, în cazul în care persoanele sau comunitățile respective sunt direct afectate de poluare, sau populațiile indigene al căror drept la terenuri sau resurse este afectat în mod direct de modul în care un partener de afaceri achiziționează, dezvoltă sau utilizează în alt mod terenuri, păduri sau ape. În plus, implicarea părților interesate ar trebui să fie necesară numai pentru anumite părți ale procesului de diligență necesară, și anume în etapa de identificare, pentru elaborarea unor planuri de acțiune și a unor planuri de acțiune consolidate și atunci când se elaborează măsuri de remediere.
- (46) Pentru a reduce sarcina administrativă asupra întreprinderilor, Comisia ar trebui să adopte orientări generale privind diligența necesară până la 26 iulie 2027. În paralel, termenul de aplicare a Directivei (UE) 2024/1760 pentru toate întreprinderile ar trebui să fie amânat până la 26 iulie 2029. Acest interval de doi ani ar trebui să le ofere întreprinderilor suficient timp pentru a ține seama de îndrumările practice și de cele mai bune practici incluse în orientările Comisiei atunci când vor pune în aplicare măsurile de diligență necesară.

- (47) Dispozițiile Directivei (UE) 2024/1760 privind planul de tranziție pentru schimbările climatice au fost considerate disproporționate, în special din cauza sarcinii administrative pe care le-o impun întreprinderilor și autorităților de supraveghere, și ar putea da naștere la insecuritate juridică. Este necesar să se abroge respectivele dispoziții pentru a simplifica obligațiile și a susține o punere în aplicare mai bine direcționată și mai eficientă a directivei respective.

(48) Articolul 27 alineatul (1) din Directiva (UE) 2024/1760 impune statelor membre să stabilească sancțiuni efective, proporționale și cu efect de descurajare. Articolul 27 alineatul (2) din directiva respectivă impune statelor membre ca, atunci când decid dacă să impună sancțiuni și atunci când stabilesc natura și nivelul adecvat al acestora, să țină seama în mod corespunzător de o serie de factori care determină gravitatea încălcării și de factorii care o agravează sau o atenuează. Articolul 27 alineatul (4) din directiva respectivă prevede că, atunci când impun sancțiuni pecuniare, statele membre le stabilesc pe baza cifrei de afaceri nete la nivel mondial a întreprinderii în cauză. Totuși, respectiva cerință pare a fi inutilă și ar putea fi interpretată greșit în sensul că impune ca sancțiunile pecuniare să se bazeze exclusiv sau în principal pe cifra de afaceri netă la nivel mondial. În schimb, în conformitate cu cerința ca sancțiunile să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare, autoritățile de supraveghere au obligația de a ține seama în mod corespunzător de cifra de afaceri netă la nivel mondial sau, în cazul întreprinderilor care aparțin unui grup, de cifra de afaceri netă consolidată la nivel mondial a întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, coroborată cu seria de factori prevăzuți la articolul 27 alineatul (2) din directiva respectivă. În consecință, cerința de a baza sancțiunile pecuniare pe cifra de afaceri netă la nivel mondial ar trebui să fie eliminată. Pe de altă parte, pentru a asigura condiții de concurență echitabile în întreaga Uniune și în concordanță cu obiectivul de armonizare, statele membre ar trebui să aibă obligația de a stabili o limită maximă uniformă a sancțiunilor pecuniare de 3 % din cifra de afaceri netă la nivel mondial. Ar trebui să fie clarificată aplicarea respectivei limite maxime în cazul întreprinderilor care aparțin unor grupuri. În plus, pentru a spori coerența practicilor de asigurare a respectării normelor în întreaga Uniune, Comisia, în colaborare cu statele membre, ar trebui să elaboreze orientări pentru a sprijini autoritățile de supraveghere în stabilirea nivelului sancțiunilor.

(49) Pentru o mai bună respectare a principiului subsidiarității, regimul specific de răspundere la nivelul întregii Uniuni prevăzut în prezent în Directiva (UE) 2024/1760 ar trebui să fie eliminat. În același timp, atât din perspectiva dreptului internațional, cât și din cea a dreptului Uniunii, statele membre ar trebui să aibă obligația de a se asigura că persoanele afectate de impacturile negative au acces efectiv la justiție și de a le garanta dreptul la o cale de atac efectivă, astfel cum este consacrat la articolul 2 alineatul (3) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, la articolul 8 din Declarația universală a drepturilor omului, la articolul 9 alineatul (3) din Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu (Convenția de la Aarhus) și la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că, în cazul în care o întreprindere este considerată răspunzătoare pentru nerespectarea cerințelor privind diligența necesară prevăzute în Directiva (UE) 2024/1760 și în cazul în care o astfel de nerespectare a cauzat prejudicii, persoanele afectate pot primi despăgubiri integrale. Despăgubirile respective ar trebui să fie acordate în conformitate cu principiile eficacității și echivalenței. Având în vedere normele și tradițiile diferite care există la nivel național în ceea ce privește posibilitatea de a introduce o acțiune de reprezentare, ar trebui să fie eliminată cerința specifică în această privință din Directiva (UE) 2024/1760.

O astfel de eliminare nu aduce atingere niciunei dispoziții din dreptul intern aplicabil care permite unui sindicat, unei organizații neguvernamentale pentru drepturile omului sau pentru protecția mediului, unei alte organizații neguvernamentale ori unei instituții naționale pentru drepturile omului să introducă acțiuni în vederea asigurării respectării drepturilor presupusei părți prejudiciate sau să sprijine astfel de acțiuni inițiate direct de aceasta. Mai mult, din același motiv, ar trebui să fie eliminată cerința ca statele membre să se asigure că normele privind răspunderea se aplică obligatoriu și prioritar în cazurile în care dreptul aplicabil acțiunilor în despăgubire în acest sens nu este dreptul intern al statului membru. Această eliminare nu aduce atingere posibilității statelor membre de a prevedea că dispozițiile din dreptul intern care transpun Directiva (UE) 2024/1760 sunt dispoziții imperative derogatorii astfel cum se menționează în Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁴, în cazurile în care dreptul aplicabil acțiunilor în acest sens nu este dreptul intern al unui stat membru.

¹⁴ Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) (JO L 199, 31.7.2007, p. 40, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2007/864/oj>).

- (50) Articolul 36 alineatul (1) din Directiva (UE) 2024/1760 impune Comisiei ca, până la 26 iulie 2026, să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului privind necesitatea de a se stabili cerințe suplimentare privind diligența necesară în materie de durabilitate adaptate întreprinderilor financiare reglementate în ceea ce privește furnizarea de servicii financiare și activitățile de investiții, opțiunile pentru astfel de cerințe privind diligența necesară și impacturile acestora. Deoarece termenul pentru o astfel de revizuire nu lasă timp suficient pentru a ține seama de experiența dobândită în ceea ce privește noul cadru general privind diligența necesară, dispozițiile privind revizuirea și raportarea din Directiva (UE) 2024/1760 ar trebui să fie modificate.
- (51) Termenul de transpunere ar trebui să fie amânat cu un an, iar datele de la care statele membre urmează să aplice Directiva (UE) 2024/1760 ar trebui să fie uniformizate pentru toate întreprinderile care se încadrează în domeniul de aplicare al directivei respective, pentru a le acorda întreprinderilor mai mult timp de pregătire pentru cerințele directivei respective. În plus, mai multe alte date din directiva respectivă ar trebui să fie modificate pentru a reflecta respectiva amânare cu un an, precum și amânarea specificată în Directiva (UE) 2025/794.
- (52) Întrucât obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

(53) Prin urmare, Directivele 2006/43/CE, 2013/34/UE, (UE) 2022/2464 și (UE) 2024/1760 ar trebui să fie modificate în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1
Modificarea Directivei 2006/43/CE

Directiva 2006/43/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritățile competente ale statelor membre pot autoriza ca firme de audit doar entitățile care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) persoanele fizice care efectuează audituri statutare în numele unei firme de audit trebuie să îndeplinească cel puțin condițiile pentru auditul statutar impuse prin articolul 4, articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1), articolul 8 alineatele (1) și (2), articolul 9, articolul 10 alineatul (1) primul paragraf, articolul 11 și articolul 12 din prezenta directivă și trebuie să fie autorizate ca auditori statutari în statul membru în cauză;

- (b) majoritatea drepturilor de vot într-o entitate trebuie să fie deținută de firme de audit care sunt autorizate în orice stat membru sau de persoane fizice care îndeplinesc cel puțin condițiile pentru auditul statutar impuse prin articolul 4, articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1), articolul 8 alineatele (1) și (2), articolul 9, articolul 10 alineatul (1) primul paragraf, articolul 11 și articolul 12 din prezenta directivă. Statele membre pot prevedea ca aceste persoane fizice să fie, de asemenea, autorizate într-un alt stat membru. În sensul auditului statutar al cooperativelor, al băncilor de economii și al entităților similare menționate la articolul 45 din Directiva 86/635/CEE, al unei filiale sau al succesorului legal al unei cooperative, al unei bănci de economii sau al unei entități similare menționate la articolul 45 din Directiva 86/635/CEE, statele membre pot să prevadă alte dispoziții specifice cu privire la drepturile de vot;
- (c) majoritatea – până la cel mult 75 % – a membrilor organului administrativ sau de conducere al entității trebuie să fie firme de audit care sunt autorizate în orice stat membru sau persoane fizice care îndeplinesc cel puțin condițiile pentru auditul statutar impuse prin articolul 4, articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1), articolul 8 alineatele (1) și (2), articolul 9, articolul 10 alineatul (1) primul paragraf, articolul 11 și articolul 12 din prezenta directivă. Statele membre pot prevedea ca aceste persoane fizice să fie, de asemenea, autorizate într-un alt stat membru. În cazul în care un astfel de organ nu are mai mult de doi membri, cel puțin unul dintre acești membri trebuie să îndeplinească condițiile de la prezenta literă;

(d) firma trebuie să îndeplinească condiția impusă prin articolul 4.

Statele membre pot stabili condiții suplimentare doar în legătură cu litera (c). Astfel de condiții trebuie să fie proporționale cu obiectivele urmărite și nu trebuie să depășească ceea ce este strict necesar.”

2. La articolul 24b alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că, atunci când asigurarea raportării privind durabilitatea este efectuată de o firmă de audit, respectiva firmă de audit desemnează cel puțin un partener-cheie în materie de durabilitate care trebuie să îndeplinească cel puțin condițiile impuse prin articolul 4 și articolele 6-12 și trebuie să fie autorizat ca auditor statutar în statul membru în cauză. Acest partener-cheie în materie de durabilitate poate fi unul dintre partenerii-cheie de audit. Firma de audit pune la dispoziția partenerilor-cheie în materie de durabilitate resurse suficiente și personal care are competența și capacitățile necesare pentru a-și îndeplini îndatoririle în mod adecvat.”

3. La articolul 26a, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Comisia adoptă, cel târziu până la 1 iulie 2027, acte delegate în conformitate cu articolul 48a pentru a completa prezenta directivă prin stabilirea standardelor de asigurare limitată, prevăzând procedurile pe care auditorii statutari și firmele de audit trebuie să le îndeplinească pentru a-și formula propriile concluzii asupra asigurării raportării privind durabilitatea, inclusiv planificarea misiunii, luarea în considerare a riscurilor și răspunsul la riscuri, precum și tipul de concluzii care trebuie incluse în raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea sau, după caz, în raportul de audit.

Comisia adoptă standardele de asigurare limitată menționate la primul paragraf, asigurându-se că acestea:

- (a) sunt elaborate respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența;
- (b) contribuie la un nivel ridicat de credibilitate și calitate a raportărilor anuale sau consolidate privind durabilitatea; și
- (c) servesc interesului public general al Uniunii.”

4. Articolul 45 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (5) al doilea paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) majoritatea membrilor organului administrativ sau de conducere al entității de audit dintr-o țară terță îndeplinesc cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10, cu excepția articolului 7 alineatul (2), a articolului 8 alineatul (3) și a articolului 10 alineatul (1) al doilea paragraf;”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(5b) Statele membre nu aplică alineatele (1)-(5a) în legătură cu rapoartele de asigurare referitoare la raportările anuale sau consolidate privind durabilitatea, emise pentru exercițiile financiare care încep în perioada 1 ianuarie 2025-31 decembrie 2030, în cazurile în care auditorul sau entitatea de audit din țara terță în cauză le furnizează autorităților competente din statul membru următoarele informații:

- (a) numele și adresa auditorului sau a entității de audit din țara terță în cauză și informații despre forma sa juridică;
- (b) declarația conform căreia auditorul din țara terță care semnează raportul de asigurare a dobândit cunoștințe în domeniul raportării privind durabilitatea și al asigurării acesteia, precum și informații privind nivelul unor astfel de cunoștințe;
- (c) în cazul în care auditorul sau entitatea de audit din țara terță aparține unei rețele, descrierea acesteia;
- (d) standardele de asigurare și cerințele legate de independență care au fost aplicate respectivei asigurări a raportării privind durabilitatea;
- (e) o descriere a sistemului intern de control al calității al entității de audit din țara terță, care acoperă asigurarea raportării privind durabilitatea; și

- (f) o mențiune care să indice dacă și când auditorul sau entitatea de audit din țara terță a efectuat ultima verificare a asigurării calității pentru misiunile de asigurare privind durabilitatea, precum și informațiile necesare cu privire la rezultatul respectivei verificări a asigurării calității.

După ce primesc informațiile enumerate la primul paragraf, autoritățile competente ale statului membru înregistrează auditorul sau entitatea de audit din țara terță în cauză în scopul asigurării raportării privind durabilitatea și comunică faptul că înregistrarea a fost efectuată sub regimul tranzitoriu de înregistrare prevăzut la primul paragraf. În cazul în care auditorul sau entitatea de audit din țara terță în cauză nu furnizează oricare dintre informațiile enumerate la primul paragraf, autoritățile competente ale statului membru nu înregistrează auditorul sau entitatea de audit din țara terță respectivă.”

5. La articolul 48a alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 26a alineatul (3) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată.”

Articolul 2
Modificarea Directivei 2013/34/UE

Directiva 2013/34/UE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Măsurile de coordonare prevăzute la articolele 19a, 29a, 29d, 30 și 33, la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), la articolul 34 alineatele (2) și (3) și la articolul 51 din prezenta directivă se aplică, de asemenea, actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la următoarele întreprinderi, indiferent de forma juridică a acestora, cu condiția ca întreprinderile respective să fie întreprinderi care, la data bilanțului, depășesc o cifră de afaceri netă de 450 000 000 EUR și un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Măsurile de coordonare prevăzute la articolele 19a, 29a și 29d nu se aplică Fondului european de stabilitate financiară (FESF) instituit prin Acordul-cadru privind FESF și nici produselor financiare enumerate la articolul 2 punctul 12 literele (b) și (f) din Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului*.

* Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/2088/oj>).”

2. La articolul 3, alineatul (13) se înlocuiește cu următorul text:

„(13) Pentru ajustarea la efectele inflației, Comisia revizuieste cel puțin o dată la cinci ani și, dacă este cazul, modifică, prin intermediul unor acte delegate, în conformitate cu articolul 49, pragurile prevăzute în dispozițiile următoare, ținând cont de măsurile inflației publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*:

- (a) alineatele (1)-(7) de la prezentul articol;
- (b) articolul 19 alineatul (1) al patrulea paragraf, articolul 19a alineatul (1) primul paragraf, articolul 29a alineatul (1) primul paragraf; și
- (c) articolul 40a alineatul (1) al doilea, al patrulea și al cincilea paragraf.”

3. La articolul 19 alineatul (1), al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Întreprinderile care, la data bilanțului, depășesc o cifră de afaceri netă de 450 000 000 EUR și un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar, raportează informații privind principalele resurse necorporale și explică în ce fel modelul de afaceri al întreprinderii depinde în mod fundamental de astfel de resurse și în ce fel resursele respective reprezintă o sursă de creare de valoare pentru întreprindere.”

4. Articolul 19a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Întreprinderile care, la data bilanțului, depășesc o cifră de afaceri netă de 450 000 000 EUR și un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar, includ în raportul administratorilor informațiile necesare pentru înțelegerea impactului întreprinderii asupra aspectelor de durabilitate și informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția întreprinderii.”;

(b) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) după primul paragraf, se introduc următoarele paragrafe:

„În sensul celui de-al treilea, celui de-al patrulea și celui de-al cincilea paragraf, se aplică următoarele definiții:

(a) «întreprindere raportoare» înseamnă o întreprindere care are obligația de a raporta în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol;

(b) «întreprindere protejată» înseamnă o întreprindere care:

(i) nu depășește, la data bilanțului, un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar anterior; și

(ii) se află în lanțul valoric al unei întreprinderi raportoare;

(c) «standarde voluntare» înseamnă standardele de raportare voluntară menționate la articolul 29ca.

Întreprinderile raportoare se pot baza pe o declarație pe proprie răspundere din partea întreprinderilor din lanțul lor valoric pentru a stabili dacă sunt întreprinderi protejate. Întreprinderile raportoare nu sunt obligate să ia măsuri pentru a verifica informațiile conținute într-o astfel de declarație pe proprie răspundere. Cu toate acestea, ele nu se pot baza pe declarația pe proprie răspundere în cazul în care știu sau se poate aștepta în mod rezonabil să știe că declarația este în mod vădit incorectă.

Întreprinderile protejate au dreptul de a refuza să furnizeze informații care ies din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare ca răspuns la o cerere formulată în scopul raportării privind durabilitatea, astfel cum se prevede în prezenta directivă. În plus:

- (a) atunci când stabilesc acorduri contractuale și de altă natură în scopul îndeplinirii cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute în prezenta directivă, întreprinderile raportoare nu solicită întreprinderilor protejate să furnizeze informații care ies din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare;
- (b) nicio dispoziție contractuală contrară literei (a) nu este obligatorie, fără a afecta totuși caracterul obligatoriu al celorlalte dispoziții ale contractului;
- (c) în cazul în care o întreprindere raportoare solicită informații, în mod direct sau indirect, de la întreprinderile protejate în scopul raportării privind durabilitatea, astfel cum se prevede în prezenta directivă, iar unele sau toate informațiile respective ies din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare, întreprinderea raportoare respectivă se asigură că întreprinderile protejate sunt informate cu privire la următoarele:
 - (i) informațiile care ies din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare; și

- (ii) dreptul legal al întreprinderilor protejate de a refuza să furnizeze informații;
- (d) se consideră că întreprinderile raportoare care raportează informațiile necesare privind lanțul valoric fără a raporta de la întreprinderile protejate nicio informație care iese din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare au respectat obligația de raportare a informațiilor privind lanțul valoric prevăzută la primul paragraf.

Nicio dispoziție a celui de al patrulea paragraf:

- (a) nu afectează cererile de informații în alte scopuri decât cel al raportării privind durabilitatea, astfel cum se prevede în prezenta directivă, inclusiv cererile în scopul respectării cerințelor Uniunii aplicabile întreprinderilor de a desfășura un proces de diligență necesară; și nici
- (b) nu impun sau implică nicio obligație oricărei întreprinderi din lanțul valoric de a furniza informații privind durabilitatea.

În primii trei ani de aplicare a cerințelor de raportare privind durabilitatea în conformitate cu alineatul (1) și în cazul în care nu sunt disponibile toate informațiile necesare privind lanțul său valoric, întreprinderea explică eforturile depuse pentru a obține informațiile necesare privind lanțul său valoric, motivele pentru care nu au putut fi obținute toate informațiile necesare și planurile sale de a obține toate informațiile necesare în viitor. După această perioadă de tranziție de trei ani, întreprinderea îndeplinește cerințele de raportare pentru informațiile privind lanțul valoric prin utilizarea informațiilor obținute direct de la întreprinderile din lanțul său valoric sau a estimărilor pentru informațiile respective, după caz.”;

- (ii) al doilea paragraf se elimină;
- (iii) al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Atunci când raportează informațiile menționate la alineatele (1) și (2), întreprinderile pot omite următoarele informații:

- (a) în cazuri excepționale, informații a căror divulgare ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a întreprinderii, dacă sunt îndeplinite condițiile următoare:
 - (i) omiterea lor nu împiedică o înțelegere corectă și echilibrată a dezvoltării, performanței și poziției întreprinderii sau a principalelor sale riscuri sau principalelor sale impacturi;

- (ii) întreprinderea a stabilit că este imposibil să divulge informațiile într-un mod care să-i permită să îndeplinească obiectivele cerinței de informare fără a-și prejudicia grav poziția comercială, de exemplu pe bază agregată;
 - (iii) întreprinderea comunică faptul că a utilizat scutirea prevăzută la prezentul paragraf; și
 - (iv) întreprinderea reevaluează la fiecare dată de raportare dacă informațiile pot fi omise din nou;
- (b) informații care corespund capitalului intelectual, proprietății intelectuale, know-how-ului, informațiilor tehnologice sau rezultatelor inovării, care s-ar califica drept secrete comerciale în sensul definiției de la articolul 2 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului*, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (i) întreprinderea comunică faptul că a utilizat scutirea prevăzută la prezentul paragraf; și
 - (ii) întreprinderea reevaluează la fiecare dată de raportare dacă informațiile pot fi omise din nou;

- (c) informații clasificate în sensul definiției de la articolul 2 punctul 7 din Regulamentul (UE) 2023/2418 al Parlamentului European și al Consiliului**, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (i) întreprinderea comunică faptul că a utilizat scutirea prevăzută la prezentul paragraf; și
 - (ii) întreprinderea reevaluează la fiecare dată de raportare dacă informațiile pot fi omise din nou;

- (d) alte informații care trebuie să fie protejate împotriva accesului sau divulgării neautorizate, pe baza obligațiilor prevăzute în alte acte juridice ale Uniunii sau în dreptul intern, sau pentru a proteja viața privată sau siguranța unei persoane fizice sau securitatea unei persoane juridice, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (i) întreprinderea comunică faptul că a utilizat scutirea prevăzută la prezentul paragraf; și
 - (ii) întreprinderea reevaluează la fiecare dată de raportare dacă informațiile pot fi omise din nou.

-
- * Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj>).
- ** Regulamentul (UE) 2023/2418 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 octombrie 2023 de instituire a unui instrument pentru consolidarea industriei europene de apărare prin achiziții publice în comun (EDIRPA) (JO L, 2023/2418, 26.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2418/o>).”;

(c) alineatele (6) și (7) se elimină;

(d) alineatul (10) se înlocuiește cu următorul text:

„(10) Scutirea prevăzută la alineatul (9) se aplică și entităților de interes public care sunt supuse cerințelor prezentului articol.”

5. Articolul 29a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Societățile-mamă ale unui grup care, la data bilanțului, depășește, pe bază consolidată, o cifră de afaceri netă de 450 000 000 EUR și un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar, includ în raportul consolidat al administratorilor informațiile necesare pentru înțelegerea impactului grupului asupra aspectelor de durabilitate și informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția grupului.”;

(b) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) după primul paragraf, se introduc următoarele paragrafe:

„În sensul celui de-al treilea, celui de-al patrulea și celui de-al cincilea paragraf, se aplică următoarele definiții:

(a) «întreprindere raportoare» înseamnă o întreprindere care are obligația de a raporta în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol;

(b) «întreprindere protejată» înseamnă o întreprindere care:

(i) nu depășește, la data bilanțului, un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar anterior; și

(ii) se află în lanțul valoric al unei întreprinderi raportoare;

(c) «standarde voluntare» înseamnă standardele voluntare menționate la articolul 29ca.

Întreprinderile raportoare se pot baza pe o declarație pe proprie răspundere din partea întreprinderilor din lanțul lor valoric pentru a stabili dacă sunt întreprinderi protejate. Întreprinderile raportoare nu sunt obligate să ia măsuri pentru a verifica informațiile conținute într-o astfel de declarație pe proprie răspundere. Cu toate acestea, ele nu se pot baza pe declarația pe proprie răspundere în cazul în care știu sau se poate aștepta în mod rezonabil să știe că declarația este în mod vădit incorectă.

Întreprinderile protejate au dreptul de a refuza să furnizeze informații care ies din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare ca răspuns la o cerere formulată în scopul raportării privind durabilitatea, astfel cum se prevede în prezenta directivă. În plus:

- (a) atunci când stabilesc acorduri contractuale și de altă natură în scopul îndeplinirii cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute în prezenta directivă, întreprinderile raportoare nu solicită întreprinderilor protejate să furnizeze informații care ies din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare;
- (b) nicio dispoziție contractuală contrară literei (a) nu este obligatorie, fără a afecta totuși caracterul obligatoriu al celorlalte dispoziții ale contractului;
- (c) în cazul în care o întreprindere raportoare solicită informații, în mod direct sau indirect, de la întreprinderile protejate în scopul raportării privind durabilitatea, astfel cum se prevede în prezenta directivă, iar unele sau toate informațiile respective ies din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare, întreprinderea raportoare respectivă se asigură că întreprinderile protejate sunt informate cu privire la următoarele:
 - (i) informațiile care ies din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare; și

- (ii) dreptul legal al întreprinderilor protejate de a refuza să furnizeze informații;
- (d) se consideră că întreprinderile raportoare care raportează informațiile necesare privind lanțul valoric fără a raporta de la întreprinderile protejate nicio informație care iese din sfera informațiilor specificate în standardele voluntare au respectat obligația de raportare a informațiilor privind lanțul valoric prevăzută la primul paragraf.

Nicio dispoziție a celui de al patrulea paragraf:

- (a) nu afectează cererile de informații în alte scopuri decât cel al raportării privind durabilitatea, astfel cum se prevede în prezenta directivă, inclusiv cererile în scopul respectării cerințelor Uniunii aplicabile întreprinderilor de a desfășura un proces de diligență necesară; și nici
- (b) nu impun sau implică nicio obligație oricărei întreprinderi din lanțul valoric de a furniza informații privind durabilitatea.

În primii trei ani de aplicare a cerințelor de raportare privind durabilitatea în conformitate cu alineatul (1) și în cazul în care nu sunt disponibile toate informațiile necesare privind lanțul său valoric, întreprinderea explică eforturile depuse pentru a obține informațiile necesare privind lanțul său valoric, motivele pentru care nu au putut fi obținute toate informațiile necesare și planurile sale de a obține toate informațiile necesare în viitor. După această perioadă de tranziție de trei ani, societatea-mamă îndeplinește cerințele de raportare pentru informațiile privind lanțul valoric prin utilizarea informațiilor obținute direct de la întreprinderile din lanțul său valoric sau a estimărilor pentru informațiile respective, după caz.

- (ii) al doilea paragraf se elimină;
- (iii) al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Atunci când raportează informațiile menționate la alineatele (1) și (2), societățile-mamă pot omite următoarele informații:

- (a) în cazuri excepționale, informații a căror divulgare ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a grupului, dacă sunt îndeplinite condițiile următoare:
 - (i) omiterea lor nu împiedică o înțelegere corectă și echilibrată a dezvoltării, performanței și poziției grupului sau a principalelor sale riscuri sau principalelor sale impacturi;

- (ii) societatea-mamă a stabilit că este imposibil să divulge informațiile într-un mod care să-i permită să îndeplinească obiectivele cerinței de informare fără a prejudicia grav poziția comercială a grupului, de exemplu pe bază agregată;
 - (iii) societatea-mamă comunică faptul că a utilizat scutirea prevăzută la prezentul paragraf; și
 - (iv) societatea-mamă reevaluează la fiecare dată de raportare dacă informațiile pot fi omise din nou;
- (b) informații care corespund capitalului intelectual, proprietății intelectuale, know-how-ului, informațiilor tehnologice sau rezultatelor inovării, care s-ar califica drept secrete comerciale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/943, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (i) societatea-mamă comunică faptul că a utilizat scutirea prevăzută la prezentul paragraf; și
 - (ii) societatea-mamă reevaluează la fiecare dată de raportare dacă informațiile pot fi omise din nou;

- (c) informații clasificate în sensul definiției de la articolul 2 punctul 7 din Regulamentul (UE) 2023/2418, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (i) societatea-mamă comunică faptul că a utilizat scutirea prevăzută la prezentul paragraf; și
 - (ii) societatea-mamă reevaluează la fiecare dată de raportare dacă informațiile pot fi omise din nou;

- (d) alte informații care trebuie să fie protejate împotriva accesului sau divulgării neautorizate, pe baza obligațiilor prevăzute în alte acte juridice ale Uniunii sau în dreptul intern, sau pentru a proteja viața privată sau siguranța unei persoane fizice sau securitatea unei persoane juridice, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (i) societatea-mamă comunică faptul că a utilizat scutirea prevăzută la prezentul paragraf; și
 - (ii) societatea-mamă reevaluează la fiecare dată de raportare dacă informațiile pot fi omise din nou.”

(c) se introduce următorul alineat:

„(4a) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, în cazul în care componența grupului s-a modificat în cursul exercițiului financiar ca urmare a achizițiilor sau a fuziunilor de întreprinderi, societatea-mamă poate decide să nu includă în raportul de gestiune consolidat aferent exercițiului financiar respectiv informațiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol cu privire la întreprinderile care fac obiectul unei achiziții sau al unei fuziuni.

Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, societatea-mamă poate decide să nu includă în raportul consolidat al administratorilor informațiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol cu privire la orice filială care iese din grup în cursul exercițiului financiar.

O societate-mamă care exercită opțiunile menționate la primul sau la al doilea paragraf indică orice eveniment semnificativ care a afectat filiala în cursul exercițiului financiar și care are un efect asupra impacturilor, riscurilor sau oportunităților grupului în materie de durabilitate.”;

(d) se introduce următorul alineat:

„(7a) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre se asigură că societățile-mamă care sunt holdinguri financiare ale căror filiale au modele de afaceri și operațiuni independente unele de celelalte pot alege să nu includă în raportul lor de gestiune consolidat informațiile menționate la alineatul (1).”;

(e) alineatul (9) se înlocuiește cu următorul text:

„(9) Scutirea prevăzută la alineatul (8) se aplică și entităților de interes public supuse cerințelor prezentului articol.”

6. Articolul 29b se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), al treilea, al patrulea și al șaselea paragraf se elimină;
- (b) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Standardele de raportare privind durabilitatea asigură calitatea informațiilor raportate, prevăzând ca acestea să fie ușor de înțeles, relevante, verificabile, comparabile și să fie prezentate fidel. Standardele de raportare privind durabilitatea nu impun întreprinderilor o sarcină administrativă sau financiară disproporționată, inclusiv ținând seama, în cea mai mare măsură posibilă, de activitatea din cadrul inițiativelor globale de stabilire a standardelor de raportare privind durabilitatea, astfel cum se prevede la alineatul (5) litera (a), și prin asigurarea unei coerențe cât mai mari cu cerințele din alte acte juridice ale Uniunii. Standardele de raportare privind durabilitatea acordă prioritate, în măsura posibilului, prezentării de informații cantitative, ținând seama de sarcina impusă întreprinderilor și de nevoile utilizatorilor.”;

(c) la alineatul (4), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Standardele de raportare privind durabilitatea țin seama de dificultățile cu care se pot confrunta întreprinderile în ceea ce privește colectarea de informații de la actorii din întregul lor lanț valoric, în special de la cei care nu sunt supuși cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a sau 29a, și de la furnizorii de pe piețele și din economiile emergente. Standardele de raportare privind durabilitatea precizează prezentările de informații privind lanțurile valorice care sunt proporționale și relevante în raport cu capacitățile și caracteristicile întreprinderilor din lanțurile valorice și cu amploarea și complexitatea activităților lor, în special ale întreprinderilor care nu sunt supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a sau 29a. Standardele de raportare privind durabilitatea nu precizează prezentările de informații care le-ar impune întreprinderilor să obțină din partea întreprinderilor din lanțul lor valoric care, la data bilanțului, nu depășesc un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar alte informații în afara celor care trebuie prezentate în temeiul standardelor de raportare voluntară privind durabilitatea menționate la articolul 29ca.”

7. Articolul 29c se elimină.

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 29ca

Standarde de raportare voluntară privind durabilitatea

- (1) Pentru a facilita raportarea voluntară a informațiilor privind durabilitatea de către întreprinderi care, la data bilanțului, nu depășesc un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar precedent și pentru a limita informațiile care pot fi solicitate în sensul prezentei directive de la astfel de întreprinderi din lanțul valoric, Comisia este împuternicită să stabilească, prin intermediul unor acte delegate în conformitate cu articolul 49, standarde de raportare voluntară privind durabilitatea până la ... [4 luni de la intrarea în vigoare a prezentei directive de modificare].
- (2) Fără a aduce atingere alineatului (3) de la prezentul articol, standardele de raportare voluntară privind durabilitatea menționate la alineatul (1) de la prezentul articol se bazează pe Recomandarea (UE) 2025/1710 a Comisiei*, în versiunea sa originală. Acestea sunt, de asemenea, proporționale și relevante în raport cu capacitățile și caracteristicile întreprinderilor pentru care sunt concepute, precum și cu amploarea și complexitatea activităților acestora. Standardele de raportare voluntară privind durabilitatea precizează totodată, în măsura în care este posibil, structura care trebuie folosită pentru prezentarea informațiilor privind durabilitatea.

- (3) Cel puțin o dată la patru ani de la data aplicării acestora, Comisia revizuieste standardele de raportare voluntară privind durabilitatea menționate la alineatul (1) și, dacă este necesar, le modifică pentru a ține seama de evoluțiile relevante pentru raportarea privind durabilitatea.
- (4) Atunci când revizuieste standardele de raportare voluntară privind durabilitatea în temeiul alineatului (3), Comisia ține seama de avizul tehnic al EFRAG.

* Recomandarea (UE) 2025/1710 a Comisiei din 30 iulie 2025 referitoare la un standard de raportare voluntară privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii (JO L, 2025/1710, 5.8.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2025/1710/oj>).”

9. Articolul 29d se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 29d

Formatul de raportare electronic unic

- (1) Întreprinderile supuse cerințelor prevăzute la articolul 19a din prezenta directivă își întocmesc raportul administratorilor în formatul de raportare electronic specificat la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei* și își marchează raportarea privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu formatul de raportare electronic specificat în regulamentul delegat respectiv. Până la adoptarea acestor norme privind marcarea prin intermediul regulamentului delegat respectiv, întreprinderile nu au obligația de a marca raportarea privind durabilitatea.

- (2) Societățile-mamă supuse cerințelor prevăzute la articolul 29a își întocmesc raportul consolidat al administratorilor în formatul de raportare electronic specificat la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 și marchează raportarea privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu formatul de raportare electronic specificat în regulamentul delegat respectiv. Până la adoptarea acestor norme privind marcarea prin intermediul regulamentului delegat respectiv, societățile-mamă nu au obligația de a marca raportarea privind durabilitatea.

-
- * Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei din 17 decembrie 2018 de completare a Directivei 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind specificarea unui format de raportare electronic unic (JO L 143, 29.5.2019, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/815/oj).”

10. Se introduce următorul capitol:

„Capitolul 6c

Măsuri de sprijin digital

Articolul 29e

Portalul digital pentru raportarea privind durabilitatea

Comisia asigură un portal specific prin intermediul căruia întreprinderile pot accesa informații, orientări și sprijin, inclusiv modele relevante, în ceea ce privește cadrul de raportare obligatorie și voluntară privind durabilitatea menționat în prezenta directivă. Portalul este interconectat cu măsurile de sprijin online oferite de statele membre, dacă sunt disponibile, pentru a ține seama de contextul național.

Articolul 29f

Raportul privind soluțiile tehnologice pentru raportarea privind durabilitatea

Până la ... [24 de luni de la intrarea în vigoare a prezentei directive de modificare], Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind soluțiile tehnologice pentru raportarea privind durabilitatea, care include inițiative care vor permite întreprinderilor să colecteze, să prelucreze și să facă schimb de date în mod securizat, continuu și automatizat.”

11. La articolul 33, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern, au responsabilitatea colectivă de a asigura ca următoarele documente să fie întocmite și publicate în conformitate cu cerințele prezentei directive și, dacă este cazul, în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, cu Regulamentul delegat (UE) 2019/815, cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 29b din prezenta directivă și cu cerințele articolului 29d din prezenta directivă:

- (a) situațiile financiare anuale, raportul administratorilor și declarația privind guvernanta corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat; și

- (b) situațiile financiare consolidate, raportul consolidat al administratorilor și declarația consolidată privind governanța corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat.

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, statele membre pot prevedea că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern, nu au responsabilitatea colectivă de a se asigura că raportul administratorilor sau raportul consolidat al administratorilor, după caz, este pregătit în conformitate cu articolul 29d.”

12. Articolul 34 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) al doilea paragraf, litera (aa) se înlocuiește cu următorul text:

„(aa) dacă este cazul, exprimă o opinie bazată pe o misiune de asigurare limitată în ceea ce privește conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele prezentei directive, inclusiv conformitatea raportării privind durabilitatea cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b, procesul desfășurat de întreprindere pentru identificarea informațiilor raportate în temeiul respectivelor standarde de raportare privind durabilitatea și conformitatea cu cerința de a marca raportarea privind durabilitatea în conformitate cu articolul 29d, precum și în ceea ce privește conformitatea cu cerințele de raportare prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852;”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Statele membre se asigură că opinia menționată la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) este întocmită într-un mod care respectă pe deplin dreptul întreprinderilor din lanțul valoric care, la data bilanțului, nu depășesc un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar precedent de a refuza să furnizeze întreprinderii raportoare orice informație care iese din sfera informațiilor specificate în standardele de raportare voluntară menționate la articolul 29ca.”

13. La articolul 40a, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Primul paragraf se aplică numai în cazul filialelor care, la data bilanțului, depășesc o cifră de afaceri netă de 200 000 000 EUR în exercițiul financiar precedent.”;

(b) al patrulea și al cincilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„Norma menționată la al treilea paragraf se aplică sucursalei numai în cazul în care întreprinderea dintr-o țară terță nu are o filială, astfel cum se menționează la primul paragraf, și în cazul în care sucursala a generat o cifră de afaceri netă de peste 200 000 000 EUR în exercițiul financiar precedent.

Primul și al treilea paragraf se aplică filialelor sau sucursalelor menționate la paragrafele respective numai în cazul în care întreprinderea dintr-o țară terță, la nivel de grup sau, dacă nu este cazul, la nivel individual, a generat o cifră de afaceri netă în Uniune mai mare de 450 000 000 EUR pentru fiecare dintre ultimele două exerciții financiare consecutive.”;

(c) se adaugă următorul paragraf:

„Prin derogare de la primul și al treilea paragraf, în cazul în care întreprinderea dintr-o țară terță este un holding financiar ale cărui filiale au modele de afaceri și operațiuni independente unele de celelalte, statele membre se asigură că filialele și sucursalele pot decide să nu publice și să nu pună la dispoziție raportul privind durabilitatea menționat la primul și la al treilea paragraf.”

14. Articolul 49 se modifică după cum urmează

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 1 alineatul (2), articolul 3 alineatul (13) litera (a), articolele 29b și 40b și articolul 46 alineatul (2) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 5 ianuarie 2023. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de 5 ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 alineatul (13) literele (b) și (c) și la articolul 29ca se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la ... [data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text::

„(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 1 alineatul (2), articolul 3 alineatul (13), articolele 29b, 29ca și 40b și articolul 46 alineatul (2) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.”;

(d) alineatul (3b) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Atunci când adoptă acte delegate în temeiul articolului 29b, Comisia ia în considerare avizul tehnic al EFRAG, cu condiția ca:”;

(ii) al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia consultă în comun Grupul de experți al statelor membre privind finanțarea durabilă, menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2020/852, și Comitetul de reglementare contabilă, menționat la articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002, cu privire la proiectele de acte delegate înainte de adoptarea lor, astfel cum se menționează la articolul 29b din prezenta directivă.”;

(iii) al șaselea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia consultă, de asemenea, Agenția Europeană de Mediu, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, Banca Centrală Europeană, Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului și Platforma privind finanțarea durabilă instituită în temeiul articolului 20 din Regulamentul (UE) 2020/852 cu privire la avizul tehnic emis de EFRAG înainte de adoptarea actelor delegate menționate la articolul 29b din prezenta directivă. În cazul în care oricare dintre organismele respective decide să prezinte un aviz, acesta se depune în termen de două luni de la data consultării organismului de către Comisie.”;

(e) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1 alineatul (2), al articolului 3 alineatul (13), al articolului 29b, 29ca sau 40b ori al articolului 46 alineatul (2) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

Articolul 3
Modificarea Directivei (UE) 2022/2464

Directiva (UE) 2022/2464 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 5, alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(a) primul paragraf se modifică după cum urmează:

(i) la litera (a), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„pentru exercițiile financiare care încep între 1 ianuarie 2024
și 31 decembrie 2026.”;

(ii) litera (b) se modifică după cum urmează:

1. punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) întreprinderilor care, la data bilanțului, depășesc o cifră de afaceri
netă de 450 000 000 EUR și un număr mediu de 1 000 de angajați
în cursul exercițiului financiar.”;

2. punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) societăților-mamă ale unui grup care, la data bilanțului, depășește, pe bază consolidată, o cifră de afaceri netă de 450 000 000 EUR și un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar;”;

(iii) litera (c) se elimină;

(b) al treilea paragraf se modifică după cum urmează:

(i) la litera (a), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„pentru exercițiile financiare care încep între 1 ianuarie 2024 și 31 decembrie 2026;”;

(ii) litera (b) se modifică după cum urmează:

(1) punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt întreprinderi care, la data bilanțului, depășesc o cifră de afaceri netă de 450 000 000 EUR și un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar;”;

(2) punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt întreprinderi-mamă ale unui grup care, la data bilanțului, depășește, pe bază consolidată, o cifră de afaceri netă de 450 000 000 EUR și un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar;”;

(iii) litera (c) se elimină;

(c) se adaugă următorul paragraf:

„Prin derogare de la primul paragraf litera (a) și de la al treilea paragraf litera (a), statele membre pot scuti întreprinderile sau emitenții care nu depășesc o cifră de afaceri netă de 450 000 000 EUR sau un număr mediu de 1 000 de angajați în cursul exercițiului financiar, pe bază consolidată, după caz, de la respectarea măsurilor necesare pentru a se conforma articolului 1, cu excepția punctului 14, și articolului 2, pentru exercițiile financiare care încep între 1 ianuarie 2025 și 31 decembrie 2026.”

2. La articolul 6, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) literele (b) și (c) se înlocuiesc cu următorul text:

„(b) o evaluare a numărului de întreprinderi care utilizează în mod voluntar standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 29ca din Directiva 2013/34/UE;

(c) o evaluare a oportunității și a modului în care ar trebui extins domeniul de aplicare al dispozițiilor modificate prin prezenta directivă de modificare, în special în ceea ce privește întreprinderile mari cu o cifră de afaceri netă care nu depășește 450 000 000 EUR și cu un număr mediu de angajați care nu depășește 1 000 în cursul exercițiului financiar, precum și întreprinderile din țări terțe care își desfășoară activitatea direct pe piața internă a Uniunii fără o filială sau o sucursală pe teritoriul Uniunii;”;

(b) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Raportul privind literele (a), (b), (d) și (e) de la primul paragraf se publică până la 30 aprilie 2029 și, ulterior, din trei în trei ani și este însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative. Raportul privind litera (c) de la primul paragraf se publică până la 30 aprilie 2031 și, ulterior, din trei în trei ani și este însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative.”

Articolul 4
Modificarea Directivei (UE) 2024/1760

Directiva (UE) 2024/1760 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Prezenta directivă stabilește norme privind:

- (a) obligațiile întreprinderilor referitoare la impactul negativ real și potențial asupra drepturilor omului și impactul negativ asupra mediului, în ceea ce privește propriile lor operațiuni, operațiunile filialelor lor și operațiunile desfășurate de partenerii lor de afaceri în lanțurile de activități ale întreprinderilor respective; și
- (b) răspunderea pentru încălcarea obligațiilor menționate la litera (a).”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Prezenta directivă nu constituie un motiv de reducere a nivelului de protecție a drepturilor omului, a drepturilor în materie de ocupare a forței de muncă și a drepturilor sociale, sau de protecție a mediului ori a climei prevăzut în dreptul intern al statelor membre sau de contractele colective aplicabile la momentul adoptării prezentei directive. Cu toate acestea, prima teză de la prezentul alineat nu împiedică statele membre să adapteze legislația națională privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor, aplicabilă la momentul adoptării prezentei directive, în special domeniul său de aplicare, în vederea alinierii acesteia la prezenta directivă.”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(4) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului Uniunii sau dreptului intern referitor la alte aspecte decât cele prevăzute la alineatul (1). În special, normele menționate la alineatul (1) litera (a) nu afectează dreptul Uniunii sau dreptul intern referitor la drepturile omului, drepturile în materie de ocupare a forței de muncă sau drepturile sociale, sau la protecția mediului și schimbările climatice, în afară de obligațiile generale de diligență.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) întreprinderea a avut, în medie, peste 5 000 de angajați și o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 1 500 000 000 EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost adoptate sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale”;

(ii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) întreprinderea a încheiat ea însăși sau este întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a încheiat acorduri de franciză sau de licență în Uniune în schimbul unor redevențe cu întreprinderi terțe independente, în cazul în care aceste acorduri asigură o identitate comună, un concept comercial comun și aplicarea unor metode comerciale uniforme și în cazul în care aceste redevențe s-au ridicat la peste 75 000 000 EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale și cu condiția ca întreprinderea să fi avut ea însăși sau să fie întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a avut o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 275 000 000 EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale.”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) întreprinderea a generat o cifră de afaceri netă de peste 1 500 000 000 EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar;”;

(ii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) întreprinderea a încheiat ea însăși sau este întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a încheiat acorduri de franciză sau de licență în Uniune în schimbul unor redevențe cu întreprinderi terțe independente, în cazul în care aceste acorduri asigură o identitate comună, un concept comercial comun și aplicarea unor metode comerciale uniforme și în cazul în care aceste redevențe s-au ridicat la peste 75 000 000 EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar; și cu condiția ca întreprinderea să fi generat ea însăși sau să fie întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a generat o cifră de afaceri netă de peste 275 000 000 EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar.”;

(c) la alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În cazul în care întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang are ca activitate principală deținerea de acțiuni în filiale operaționale și nu se angajează în luarea de decizii de gestionare, operaționale sau financiare care afectează grupul sau una sau mai multe dintre filialele sale, aceasta poate fi scutită de îndeplinirea obligațiilor prevăzute în prezenta directivă. Această scutire este supusă condiției ca una dintre filialele întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang stabilită în Uniune să fie desemnată să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolele 6-16 în numele întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, inclusiv obligațiile întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în ceea ce privește activitățile filialelor sale. Într-un astfel de caz, filiala desemnată dispune de toate mijloacele și autoritatea juridică necesare pentru a îndeplini aceste obligații în mod eficace, în special pentru a se asigura că filiala desemnată obține de la întreprinderile grupului informațiile și documentele relevante pentru a îndeplini obligațiile întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în temeiul prezentei directive.”

3. Articolul 3 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (n) se înlocuiește cu următorul text:

„(n) «părți interesate» înseamnă angajații întreprinderii, angajații filialelor sale și ai partenerilor săi de afaceri, sindicatele și reprezentanții lucrătorilor, precum și persoanele sau comunitățile ale căror drepturi sau interese sunt sau ar putea fi direct afectate de produsele, serviciile și operațiunile întreprinderii, ale filialelor sale și ale partenerilor săi de afaceri, precum și reprezentanții legitimi ai acestor persoane sau comunități;”;

(b) litera (u) se înlocuiește cu următorul text:

„(u) «factori de risc» înseamnă fapte, situații sau circumstanțe legate de gravitatea și probabilitatea unui impact negativ, inclusiv fapte, situații sau circumstanțe la nivelul partenerului de afaceri, cum ar fi dacă partenerul de afaceri nu este o întreprindere care intră sub incidența prezentei directive sau a altor acte juridice obligatorii comparabile privind diligența necesară în materie de durabilitate; la nivel geografic și contextual, cum ar fi nivelul de respectare a legii în ceea ce privește tipul de impact negativ; și la nivelul sectoarelor, al operațiunilor comerciale și al produselor și serviciilor;”.

4. Articolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 4

Nivelul de armonizare

- (1) Fără a aduce atingere articolului 1 alineatele (2) și (3), statele membre nu introduc în dreptul lor intern dispoziții din domeniul reglementat de prezenta directivă care să stabilească obligații de diligență în materie de drepturi ale omului și de mediu diferite de cele prevăzute la articolele 6, 8 și 9, la articolul 10 alineatele (1)-(5), la articolul 11 alineatele (1)-(6) și la articolele 14-16.
- (2) În pofida alineatului (1), prezenta directivă nu împiedică statele membre să introducă în dreptul lor intern dispoziții mai stricte, diferite de cele prevăzute în alte dispoziții decât articolele 6, 8 și 9, articolul 10 alineatele (1)-(5), articolul 11 alineatele (1)-(6) și articolele 14-16, sau dispoziții mai specifice în ceea ce privește obiectivul sau domeniul vizat, inclusiv reglementarea anumitor produse, servicii sau situații, pentru a atinge un nivel diferit de protecție a drepturilor omului, a drepturilor în materie de ocupare a forței de muncă și a celor sociale, precum și a mediului sau a climei.”

5. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că întreprinderilor-mamă care intră sub incidența prezentei directive li se permite să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolele 7-16 în numele întreprinderilor care sunt filiale ale întreprinderilor-mamă respective și intră sub incidența prezentei directive, dacă această situație asigură o respectare efectivă a normelor. Acest lucru nu aduce atingere faptului că astfel de filiale fac obiectul exercitării competențelor autorității de supraveghere în conformitate cu articolul 25, nici răspunderii lor civile în conformitate cu articolul 29.”;

(b) la alineatul (2), litera (e) se înlocuiește după cum urmează:

„(e) dacă este cazul, filiala urmărește să obțină garanții contractuale de la un partener de afaceri direct în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (b) sau cu articolul 11 alineatul (3) litera (c), urmărește să obțină garanții contractuale de la un partener de afaceri indirect în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) sau cu articolul 11 alineatul (5) și suspendă relația de afaceri în conformitate cu articolul 10 alineatul (6) sau cu articolul 11 alineatul (7).”;

(c) alineatul (3) se elimină.

6. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Ca parte a obligației prevăzute la alineatul (1), întreprinderile iau măsurile adecvate pentru a întreprinde următoarele acțiuni, ținând seama de factorii de risc relevanți, inclusiv de faptele, situațiile sau circumstanțele de la nivelul partenerului de afaceri, cum ar fi dacă partenerul de afaceri nu este o întreprindere care intră sub incidența prezentei directive sau a altor acte juridice obligatorii comparabile privind diligența necesară în materie de durabilitate; la nivel geografic și contextual, cum ar fi nivelul de asigurare a respectării legii în ceea ce privește tipul de impact negativ; și la nivelul sectoarelor, al operațiunilor comerciale și al produselor și serviciilor:

- (a) a efectua, numai pe baza informațiilor disponibile în mod rezonabil, un studiu preliminar în vederea identificării, în propriile operațiuni, în cele ale filialelor lor și, atunci când sunt legate de lanțurile lor de activități, în cele ale partenerilor lor de afaceri, a domeniilor generale în care au fost identificate cele mai probabile și cele mai grave impacturi negative;
- (b) a efectua, pe baza rezultatelor studiului preliminar menționat la litera (a), o evaluare aprofundată în domeniile în care au fost identificate cele mai probabile și cele mai grave impacturi negative.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Statele membre se asigură că, în scopul evaluării aprofundate menționate la alineatul (2), litera (b):

- (a) întreprinderile pot solicita informații de la partenerii de afaceri numai în cazul în care informațiile respective sunt necesare și, în cazul partenerilor de afaceri cu mai puțin de 5 000 de angajați, numai atunci când informațiile nu pot fi obținute în mod rezonabil prin alte mijloace;
- (b) atunci când informațiile necesare pot fi obținute de la parteneri de afaceri diferiți, întreprinderile acordă prioritate solicitării informațiilor, în cazul în care acest lucru este rezonabil, direct de la partenerul sau partenerii de afaceri în legătură cu care este cel mai probabil să se producă impacturile negative;
- (c) în cazul în care se identifică un impact negativ la fel de probabil sau la fel de grav în mai multe domenii, întreprinderile pot acorda prioritate evaluării unor astfel de domenii care implică parteneri de afaceri direcți.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre se asigură că, în scopul identificării și al evaluării impacturilor negative menționate la alineatul (1) de la prezentul articol pe baza unor informații cantitative și calitative, după caz, întreprinderile au dreptul de a utiliza resurse corespunzătoare, inclusiv rapoarte independente, soluții digitale, inițiative sectoriale și multipartite și informații colectate prin mecanismul de notificare și procedura de tratare a plângerilor prevăzute la articolul 14.”;

(d) alineatul (4) se elimină.

7. La articolul 9, se adaugă următorul alineat:

„(4) În cazul în care se iau decizii de stabilire a ordinii de prioritate în conformitate cu prezentul articol, simplul fapt de a nu fi abordat un impact negativ mai puțin semnificativ nu expune întreprinderea la sancțiuni în temeiul articolului 27.”

8. La articolul 10, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) În ceea ce privește impacturile negative potențiale menționate la alineatul (1) care nu au putut fi prevenite sau atenuate în mod adecvat prin măsurile prevăzute la alineatele (2), (4) și (5), întreprinderea, în ultimă instanță și până când impactul este abordat:

- (a) nu încheie relații noi și nici nu prelungește relațiile existente cu un partener de afaceri în legătură cu care a survenit impactul sau în lanțul de activități al căruia a survenit impactul;
- (b) în cazul în care legislația care reglementează relația sa cu partenerul de afaceri vizat îi permite, suspendă relația de afaceri în legătură cu activitățile în cauză, inclusiv pentru a-și utiliza sau a-și spori efectul de pârghie; și
- (c) adoptă și pune în aplicare, fără întârzieri nejustificate, un plan consolidat de acțiuni de prevenire pentru impactul negativ specific, cu condiția să existe așteptări rezonabile ca astfel de eforturi să aibă succes.

Atât timp cât se estimează în mod rezonabil că planul consolidat de acțiuni de prevenire va avea succes, simplul fapt de a continua colaborarea cu partenerul de afaceri nu expune întreprinderea la sancțiunile prevăzute la articolul 27 și nici nu atrage răspunderea acesteia în temeiul articolului 29.

Înainte de suspendarea unei relații de afaceri, întreprinderea evaluează dacă se poate preconiza în mod rezonabil că impacturile negative ale unei astfel de acțiuni sunt în mod vădit mai grave decât impactul negativ care nu a putut fi prevenit sau atenuat în mod adecvat. Într-un astfel de caz, întreprinderea nu este obligată să suspende relația de afaceri și este în măsură să informeze autoritatea de supraveghere competentă cu privire la motivele justificate în mod corespunzător ale unei astfel de decizii.

Statele membre prevăd posibilitatea de a suspenda relația de afaceri care face obiectul contractelor reglementate de legislația lor, în conformitate cu primul paragraf, cu excepția contractelor pe care părțile sunt obligate prin lege să le încheie.

În cazul în care decide să suspende relația de afaceri, întreprinderea ia măsuri pentru a preveni, a atenua sau a opri impacturile suspendării, transmite un preaviz rezonabil partenerului de afaceri în cauză și reexaminează periodic această decizie.

În cazul în care decide să nu suspende relația de afaceri în conformitate cu prezentul articol, întreprinderea monitorizează impactul negativ potențial și își evaluează periodic decizia, analizând dacă există alte măsuri adecvate.”

9. La articolul 11, alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„7. În ceea ce privește impacturile negative reale menționate la alineatul (1) care nu au putut fi oprite sau a căror amploare nu a putut fi limitată la minimum prin măsurile prevăzute la alineatele (3), (5) și (6), întreprinderea, în ultimă instanță și până când impactul este abordat:

- (a) nu încheie relații noi și nici nu prelungește relațiile existente cu un partener de afaceri în legătură cu care a survenit impactul sau în lanțul de activități al căruia a survenit impactul;
- (b) în cazul în care legislația care reglementează relația sa cu partenerul de afaceri vizat îi permite, suspendă relația de afaceri în legătură cu activitățile în cauză, inclusiv pentru a-și utiliza sau a-și spori efectul de pârghie și
- (c) adoptă și pune în aplicare, fără întârzieri nejustificate, un plan consolidat de acțiuni corective pentru impactul negativ specific, cu condiția să existe așteptări rezonabile ca astfel de eforturi să aibă succes.

Atât timp cât se estimează în mod rezonabil că planul consolidat de acțiuni corective va avea succes, simplul fapt de a continua colaborarea cu partenerul de afaceri nu expune întreprinderea la sancțiuni în temeiul articolului 27 și nu îi atrage răspunderea în temeiul articolului 29.

Înainte de suspendarea unei relații de afaceri, întreprinderea evaluează dacă se poate preconiza în mod rezonabil că impacturile negative ale unei astfel de acțiuni sunt în mod vădit mai grave decât impactul negativ care nu a putut fi oprit sau a cărui amploare nu a putut fi redusă la minimum în mod adecvat. Într-un astfel de caz, întreprinderea nu este obligată să suspende relația de afaceri și este în măsură să informeze autoritatea de supraveghere competentă cu privire la motivele justificate în mod corespunzător ale unei astfel de decizii.

Statele membre prevăd posibilitatea de a suspenda relația de afaceri care face obiectul contractelor reglementate de legislația lor, în conformitate cu primul paragraf, cu excepția contractelor pe care părțile sunt obligate prin lege să le încheie.

În cazul în care decide să suspende relația de afaceri, întreprinderea ia măsuri pentru a preveni, a atenua sau a opri impacturile suspendării, transmite un preaviz rezonabil partenerului de afaceri în cauză și reexaminează periodic această decizie.

În cazul în care decide să nu suspende relația de afaceri în conformitate cu prezentul articol, întreprinderea monitorizează impactul negativ real și își evaluează periodic decizia, analizând dacă există alte măsuri adecvate.”

10. La articolul 13, alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(a) teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Consultarea părților interesate relevante are loc în următoarele etape ale procesului de diligență necesară.”;

(b) literele (c) și (e) se elimină;

11. Articolul 15 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 15

Monitorizare

Statele membre se asigură că întreprinderile efectuează evaluări periodice privind propriile operațiuni și măsuri, cele ale filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțul de activități al întreprinderii, operațiunile și măsurile partenerilor lor de afaceri, pentru a evalua punerea în aplicare și a monitoriza adecvarea și eficacitatea identificării, prevenirii, atenuării și eliminării impacturilor negative, precum și a reducerii la minimum a amplitudinii acestora. Aceste evaluări se bazează, după caz, pe indicatori calitativi și cantitativi și se efectuează fără întârzieri nejustificate după producerea unei modificări semnificative, dar cel puțin o dată la 5 ani și ori de câte ori există motive întemeiate să se considere că măsurile nu mai sunt adecvate sau efective ori că au apărut sau pot apărea noi riscuri de producere a respectivelor impacturi negative. După caz, politica privind diligența necesară, impacturile negative identificate și măsurile adecvate aferente se actualizează în conformitate cu rezultatul evaluărilor respective și ținându-se seama în mod corespunzător de informațiile relevante furnizate de părțile interesate.”

12. La articolul 16, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„Până la 31 martie 2029, Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 34 pentru a completa prezenta directivă prin stabilirea conținutului și a criteriilor pentru raportarea prevăzută la alineatul (1), specificând, mai ales, informații suficient de detaliate cu privire la descrierea obligației de diligență, a impacturilor negative reale și potențiale identificate și a măsurilor adecvate întreprinse cu privire la impacturile respective. La elaborarea actelor delegate respective, Comisia ține seama în mod corespunzător de standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b și al articolului 40b din Directiva 2013/34/UE și, după caz, le aliniază la acestea.

Atunci când adoptă actele delegate menționate la primul paragraf, Comisia se asigură că nu există nicio duplicare a cerințelor de raportare pentru întreprinderile menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (a) punctul (iii) care fac obiectul cerințelor de raportare în temeiul articolului 4 din Regulamentul (UE) 2019/2088, menținând în același timp pe deplin obligațiile minime prevăzute în prezenta directivă.”

13. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„De la 1 ianuarie 2031, statele membre se asigură că, atunci când publică declarația anuală menționată la articolul 16 alineatul (1) din prezenta directivă, întreprinderile transmit în același timp declarația respectivă organismului de colectare menționat la alineatul (3) de la prezentul articol pentru a fi pusă la dispoziție în punctul unic de acces european (ESAP) înființat în temeiul Regulamentului (UE) 2023/2859.”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Până la 31 decembrie 2030, în scopul punerii la dispoziție în ESAP a informațiilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, statele membre numesc cel puțin un organism de colectare, în sensul definiției de la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2023/2859, și notifică Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe în acest sens.”

14. Articolul 18 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 18

Clauze contractuale tip

Pentru a oferi sprijin întreprinderilor în scopul facilitării respectării de către acestea a articolului 10 alineatul (2) litera (b) și a articolului 11 alineatul (3) litera (c), Comisia, în consultare cu statele membre și cu părțile interesate, adoptă orientări cu privire la clauze contractuale tip cu caracter facultativ, până la 26 iulie 2027.”

15. Articolul 19 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (b) se elimină;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Orientările menționate la alineatul (2) literele (a), (d) și (e) se adoptă până la 26 iulie 2027. Orientările menționate la alineatul (2) literele (f) și (g) se adoptă până la 26 iulie 2028.”

16. Articolul 22 se elimină.

17. Articolul 24 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități de supraveghere însărcinate să supravegheze respectarea obligațiilor prevăzute în dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul articolelor 7-16.”;

(b) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Până la 26 iulie 2028, statele membre informează Comisia cu privire la numele și datele de contact ale autorităților de supraveghere desemnate în temeiul prezentului articol, precum și cu privire la competențele respective ale acestora în cazul în care există mai multe autorități de supraveghere desemnate. Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare a acestora.”

18. La articolul 25, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere dispun de competențele și resursele adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile atribuite în temeiul prezentei directive, inclusiv competența de a impune întreprinderilor să furnizeze informații și de a efectua investigații cu privire la respectarea obligațiilor prevăzute la articolele 7-16.”

19. La articolul 27, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia, în colaborare cu statele membre, emite orientări pentru a ajuta autoritățile de supraveghere să stabilească nivelul sancțiunilor în conformitate cu prezentul articol. Statele membre se asigură că limita maximă a sancțiunilor pecuniare este stabilită la 3 % din cifra de afaceri netă la nivel mondial a întreprinderii în exercițiul financiar care precedă exercițiului financiar în care s-a luat decizia de aplicare a amenzii sau, în cazul întreprinderilor-mamă de cel mai înalt rang, astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (b) și (c) și la articolul 2 alineatul (2) literele (b) și (c), la 3 % din cifra de afaceri netă consolidată la nivel mondial calculată la nivelul întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, în exercițiul financiar care îl precedă pe cel în care s-a luat decizia de aplicare a amenzii.”

20. Articolul 29 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se elimină;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care o întreprindere este trasă la răspundere în temeiul dreptului intern pentru prejudicii cauzate unei persoane fizice sau juridice ca urmare a nerespectării cerințelor privind diligența necesară prevăzute în prezenta directivă, statele membre se asigură că persoanele respective au dreptul la despăgubiri integrale. Despăgubirea integrală nu conduce la o despăgubire excesivă, indiferent dacă aceasta are loc prin plata unor daune punitive, multiple sau de altă natură.”;

(c) la alineatul (3), litera (d) se elimină;

(d) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Întreprinderile care au participat la inițiative sectoriale sau multipartite ori care au utilizat verificarea de către o parte terță independentă sau clauze contractuale pentru a sprijini punerea în aplicare a obligațiilor de diligență pot fi trase totuși la răspundere în conformitate cu dreptul intern.”;

(e) la alineatul (5), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Răspunderea civilă a unei întreprinderi pentru prejudiciile menționate la prezentul articol nu aduce atingere răspunderii civile a filialelor sale și nici celei a partenerilor de afaceri direcți și indirecti din lanțul de activități al întreprinderii.”;

(f) alineatul (7) se elimină.

21. Articolul 36 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se elimină;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Până la 26 iulie 2031 și, ulterior, o dată la cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive, precum și privind eficacitatea și eficiența acesteia în a-și atinge obiectivele, în special în a aborda impacturile negative. Raportul este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă. Primul raport evaluează, printre altele, următoarele aspecte:”;

(ii) la litera (b), a treia liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„– dacă pragurile privind cifra de afaceri relevantă și, pentru întreprinderile constituite în conformitate cu legislația unui stat membru, numărul de angajați, prevăzute la articolul 2, trebuie să fie revizuite și dacă este necesară introducerea unei abordări specifice în sectoarele cu risc ridicat și, în special, dacă întreprinderile cu o cifră de afaceri relevantă de peste 450 000 000 EUR și, pentru întreprinderile constituite în conformitate cu legislația unui stat membru, peste 1 000 de angajați în medie în cursul exercițiului financiar și, în plus, întreprinderile care își desfășoară activitatea în sectoare cu risc ridicat ar trebui să intre sub incidența prezentei directive;”;

(iii) litera (e) se elimină;

(iv) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) eficacitatea mecanismelor de asigurare a respectării instituite la nivel național, inclusiv efectele lor de protecție asupra titularilor de drepturi.”

22. La articolul 37, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre adoptă și publică, până la 26 iulie 2028, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la 26 iulie 2029, cu excepția dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 16, pe care statele membre le aplică pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2030 sau după această dată.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.”

Articolul 5
Transpunere

- (1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1, 2 și 3 până la ... [12 luni de la intrarea în vigoare a prezentei directive de modificare]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolului 4 până la 26 iulie 2028.
Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale.
Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 6

Data intrării în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 7

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, ...

Pentru Parlamentul European
Președinta

Pentru Consiliu
Președintele